

אתגרתא

בשבע 1202 | י"ז בתמוז תשפ"ו, 02.07.26

דגל התורה

שגריר ארגנטינה בישראל הוא רב חרדי שרואה במינויו לתפקיד שליחות של קידוש השם. בריאיון מיוחד מספר השגריר הרב שמעון ואחניש על תוכניותיו להידוק היחסים בין המדינות ועל הקשר המיוחד עם הנשיא חאבייר מיליי

הדס צורי

צילום: נעמה שטרן

לכל זמן ועת

והשבוע - את להיפגש בכם בפועל! כנס ימי לימוד התנ"ך בנושא סוגיות חינוכיות בתנ"ך

כפר פינס | חמישי | כ"ד תמוז *אנשים באהבה!*

הרב בנימין סוכר מי אתה שבואל בן גרשום?	הרב משה אודס הפולמוס של יעקב עם שמעון ולוי	9:30-10:30
הרב ברוך סליי בגדי דוד ומעילו של שאול	הרב דני סגליס הלימוד מהגרעין שפתח לוט בסדום	10:50-11:50
הרבנית דנה סליי השבוע השביעי- מסעו של יוסף	הרבנית לימור שלמון ספר משלי- עצות מהורים לילדים	12:10-13:10
הפסקת צהריים		
הרב מישאל רובין שאול ואיסור שאלה באוב	הרב אליעזר קשתיאל שיאה של הגאולה בספר יחזקאל	13:40-14:40
הרבנית לינור ברששת חנניה בן עזור- נביא השלום	הרב אביחי איתם חינוך לציפיית ישועה בנבואת חגי וזכריה	15:00-16:00
חני ליפשיץ - שליחת חב"ד בקטמנדו להיות כאברהם ושרה		16:30-18:00

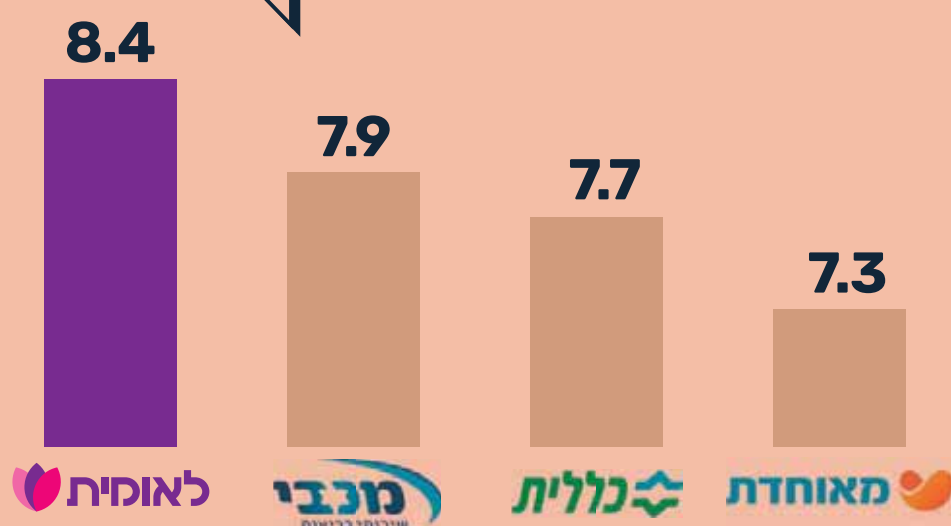

להרשמה: kenes-tanach.org • 058-7537884

סקר גלובס: מה חושב הציבור על השירות בישראל

עד כמה את/ה שבע/ת רצון מאיכות השירות של קופות החולים הבאות?

סקר השירות של גלובס באמצעות מכון המחקר הגל החדש 26.5.26

בשבילך

יום עיון
קרוב
לבית

22

רביעי
הקרוב

יום רביעי כ"ג תמוז ה'תשפ"ו 8.7 נתניה

דברי ברכה:

מר אבי סלמה ראש העיר נתניה

הרב יהונתן סלומון ראש המדרשה

הרב אוח גבאי ס' ראש העיר הממונה על העמותה לחינוך בלתי פורמלי

דניאל בשארי משנה לראש העיר ממנה על תרבות תורנית

אשר אוחנה יו"ר המועצה הדתית, הרב יאיר שטדלר ראש ישיבת בני עקיבא

9:00 התכנסות קפה ועוגה

הרב אליעזר קשתיאל
לחיות בתוך סיפור גדול

הרבנית טובה בזק
רחובות הנהר

10:00

הרבנית ימימה מזרחי
פועלות בניין

11:45

13:00 הפסקת צהריים יריד מכירות לאורך היום

הרבנית עידית איצקוביץ'
שמשון ואמו - קדושה וגבורה

הרבנית שולמית פיישר
לעורר ליבי לעבודתך

14:00

הרבנית רננה שפירא
לב פתוח לב אמיץ לב בוער

הרב זאביק הראל
"הנה ימים באים" להתהלך בגאולה

15:30

דיצה אור
הכל מאת השם

17:00

להזמנת דוכנים: 054-7907190

לרפואת חיה רחל בת יוכבד פרידה

הרשמה בטיקצ'אק ובאתר מדרשת תהלליה
חפשי בגוגל-בשבילך יום העיון קרוב לבית 22

ישיבת בני עקיבא, רח' הרב גד חניה | במקום | לעילוי נשמת: פנינה בת יעקב נת, משה יעקב בן חיים נת, יחזקאל בן אברהם, אסתר בת יצחק אייזיק, מאחז שמחה רחל בת מסעודה, משה בן מרג'אנה, מצליח בן מרג'אנה, יוסף בן דוד הלוי, דובה בת דוד, יוסף אריה לייב בן אלימלך יצחק, זהבה זלעטא פססיל בת חיים אשר זעליג, מכלוף 4, שייכון ותיקים, נתניה

זקוקים למילוי מצברים? זה טבעי לגמרי!

Brilliant & co.

מגוון מוצרי המגנזיום של סופהרב כאן כדי לסייע להשלים את החסר

מגנזיום ציטראט B6+

מגנזיום מהצורות
הנחקרות ביותר,
בתוספת ויטמין
B6. בעל יעילות
ספיגה גבוהה.

מגנזיום מקס 550

קומפלקס של
מגנזיום אוקסיד
וציטראט במינון
גבוה במיוחד של
550 מ"ג מגנזיום
בכמוסה אחת!

מגנזיום TrioMag

תוסף מגנזיום
פרימיום בעל
הרכב מאוזן וייחודי
המאפשר ספיגה
מיטבית ומשלב
שלוש צורות
מגנזיום מובילות:
ציטראט, טאורט
וביסגליצינאט.

 supherb
הטוב שבטבע, העוצמה שבמדע

מאושר מטעם הרפואה
ממלכתית
משרד הבריאות
מחלקת המחקר והפיתוח

לייעוץ *2535
והדרכה
תוספי תזונה אינם תרופה ולא נועדו לרפא מחלות. ט.ל.ח.

מתנה של אושר בתוך מסע מאתגר

בעוד שהטיפול הנורמטיבי באתגרי הפריון מתרכז בפרוטוקולים הרפואיים ובבדיקות המעבדה, מאחורי הקלעים נבנה מענה קריטי ושקט לחלק המורכב ביותר במסע: החוסן הנפשי של המטופלות. המערכת הרגשית של מכון פוע"ה מציעה חבל הצלה נגיש
מסעה של לירון: לצאת מהבדידות אל עבר הניצחון

העניקה לי עוגן יציב, רצף בתוך הקושי וכלים פרקטיים להתמודדות נפשית וזוגית", מדגישה לירון. "השירות העוסף הזה אינו קיים במערכת הציבורית, ועלותו בשוק הפרטי מהווה חסם כלכלי בלתי עביר לזוגות רבים".
"מכון פוע"ה נותן פה הזדמנות פנומנלית של מקום, של מעטפת, של תמיכה נפשית ורגשית עמוקה כחלק מקבוצה", מתארת לירון. "כולם מכירים אותם מהזווית של סיוע פיזי, השגחה והכוונה בטיפולים, אבל יש פה פן אחר לחלוטין - פן רגשי וסוציולוגי שנותן את המעטפת האמיתית לחיים עצמם. מעבר לעניין הרפואי של רופאים ותרופות, יש פה את העניין הרגשי, והם היחידים שנותנים לו מענה אמיתי כיום".
ניצחון הרוח

הולדת בתם בגיל 40 היא לא רק ניצחון של הרפואה המודרנית, אלא בראש ובראשונה ניצחון של הרוח והנפש, שסירבו להישבר גם כשהתנאים היו קשים. לירון משוכנעת שלחוסן הרגשי שקיבלה במכון פוע"ה היה חלק ישיר ביכולת הפיזית של הגוף להחזיק מעמד ולהצליח בסופו של דבר. "בשעה טובה, לפני שלושה חודשים ילדתי בת בגיל 40", היא משתפת, וההתרגשות

לי קושי עצום, והרגשתי שאין לי את מי לשתף או אפילו את מי לשאול שאלות פשוטות".
לדבריה, הסביבה לעיתים מעצימה את תחושת המחסום, והבושה מונעת מנשים רבות לפתוח את סגור ליבן. "התביישתי מאוד לשאול נשים אחרות מה הן עושות", היא מודה. "הרי כולנו מבינים שזה לא נושא שיחה שאפשר לפתוח ככה סתם בבית הכנסת בשבת בבוקר או במפגש משפחתי. הרגשתי שאני פשוט חייבת, בנפשי, למצוא מקום שבו אוכל להכיר עוד נשים כמוני, מקום שבו אפשר להתיעץ, לשאול, לפרוק ולשתף בלי לפחד משיפוטיות".

השינוי המיוחל הגיע כשהצטרפה לקבוצת תמיכה מובנית ומסובסדת של מכון פוע"ה. "המסגרת הקבועה - פעם בשבוע, עם נשים שחוות את אותו האתגר ומטפלת מקצועית -

בגיל 28 עמדו לירון ורביד טייטלבוים תחת החופה מלאי תקוות, בלי לדעת ששביל בניית המשפחה שלהם יהפוך למסע טיפולי פוריות מפרך של 12 שנים. בתוך המרוץ הרפואי האינטנסיבי, שבו המטופלת הופכת לעיתים לקובץ נתונים ובדיקות דם, נשכח פעמים רבות המענה לנפש.
"כשהתחתנו לא ידענו שמדובר באתגר", פותחת לירון במונולוג חשוף, כשהיא משחזרת את ראשית הדרך. "השנים עברו, הילדים לא הגיעו, והבנו שנצטרך טיפולי פוריות. עשינו את כל הבדיקות המקיפות שצריך, והתחלנו בפועל בטיפולים. שם, בנקודה הזאת, את מגלה פתאום מציאות שלא הכרת קודם לכן. בתוך הטיפולים הרגשתי בדידות. היה

הרב מנחם בורשטין, מייסד וראש מכון פוע"ה:
המסע אל הפריון והאימהות איננו רק אתגר רפואי והלכתי, אלא בראש ובראשונה מסע של הנפש והלב

חיה:

"בעיניי, האתגר הגדול ביותר הוא היעדר פרטנר שיחלוק איתך את המסע, והעובדה שבסיום התהליך אין תוצר חווייתי מיידי - זה לא שמסיימים ויש היריון או לידה

שיר שרה כהנא,

עובדת סוציאלית

ומנהלת המחלקה:

המפגש עם המציאות

הרפואית יוצר לעיתים

קרובות תגובות רגשיות

חריפות הדורשות תיווך

מיידי. "זוגות יכולים לשמוע

אבחנה רפואית ולצאת

מהחדר בהלם מוחלט, או

פשוט לא לדעת מה

לעשות עם המידע שקיבלו

לירון:

הסביבה לעיתים

מעצימה את תחושת

המחסום, והבושה מונעת

מנשים רבות לפתוח את

סגור ליבן. "התביישתי

מאוד לשאול נשים

אחרות מה הן עושות"

הסינכרון המלא

המערך הרגשי של מכון פוע"ה משתלב כחלק אינטגרלי מפעילות המכון כולו. "הליווי הנפשי-רגשי מתקיים במקביל לליווי ההלכתי והרפואי המוכר", מבהירה כהנא. "המחלקה מציעה מגוון רחב של אפיקי סיוע משלימים, שנועדו להקל על הזוגות גם מבחינה פרקטית וכלכלית. לדבריה, המפגש עם המציאות הרפואית יוצר לעיתים קרובות תגובות רגשיות חריפות הדורשות תיווך מיידי. "זוגות יכולים לשמוע אבחנה רפואית ולצאת מהחדר בהלם מוחלט, או פשוט לא לדעת מה לעשות עם המידע שקיבלו".

השנה החליטו במערך הרגשי להרחיב את היריעה ולתת מענה גם לחלקים באוכלוסייה שקולם נשמע פחות בעבר. "השנה אנחנו עושים ניסיון לפתוח קבוצת גברים", מגלה כהנא. "חשוב לנו מאוד לתת מקום גם לקול הגברי בתוך האתגר הזה. הטיפולים הפרטניים והקבוצתיים הללו קורים במקביל לעולם ההלכתי והרפואי, והצורך בהם מורגש בשטח".

בתוך נקודות השבירה הרבות שהמסע מזמן, התפקיד של המערך הרגשי הוא לשמור על התא המשפחתי והאישי מפני התפרקות. "מותר להישבר בדרך ומותר לכאוב, זה חלק בלתי נפרד מהתהליך", אומרת כהנא ברגישות. "מרב שרוצים להוסיף חיים, שוכחים לחיות. זה קורה המון. התפקיד שלנו הוא להעניק לזוגות את הכלים לחיות את ההווה בצורה הנכונה והבריאה ביותר לצד האתגר".

הרב מנחם בורשטין, מייסד וראש מכון פוע"ה: "סיפוריהן של לירון ושל חיה הם עדות חיה לכך שהמסע אל הפריון והאימהות אינו רק אתגר רפואי והלכתי, אלא בראש ובראשונה מסע של הנפש והלב. בין אם מדובר בזוג שנלחם לאורך שנים ובין אם מדובר באישה רווקה - אנחנו כאן בשבילם.

בשבוע הקרוב, בימים כ"א-כ"ג בתמוז (6-8.7.2026), אנחנו מקיימים את ימי ההתרמה השנתיים של מכון פוע"ה. אני פונה לכל אחד ואחת מכם באופן אישי - בואו והיו שותפים איתי ועם צוות המכון. פתחו את הלב, ועזרו לנו להמשיך לעזור ולתרום יחד להוספת חיים בעם ישראל".

בקולה מידבקת וממלאת את החלל. לסיום, פונה לירון בקריאה אישית לנשים שנמצאות כעת במקום שבו היא צעדה במשך יותר מעשור. "לכל מי שמתמודדת כעת עם אתגרי הפוריות, אני ממליצה בכל ליבי ובחום להצטרף לקבוצות התמיכה הללו וליצור קשר עם המערך הרגשי של מכון פוע"ה. זו באמת קריאה אישית שלי לכל הנשים: תבואו, תתקשרו, אל תחששו ואל תישארו לבד במערכה המורכבת הזאת. לעבור את המחסום הראשוני זה קשה, אני יודעת, אבל היום יש מענה ויש פתרון. בבקשה, אל תתביישו".

מסעה של חיה: להעניק לעצמי מתנה של שקט

לצד הזוגות הנשואים, המערך הרגשי של מכון פוע"ה מהווה בית חם ועוגן יציב גם לנשים רווקות שמתמודדות עם אתגרים מורכבים לא פחות. אחת מהן היא חיה גורי, בת 30, שבחרה לדאוג לעתידה ולעבור הליך של שימור פוריות.

חיה: "בעיניי, האתגר הגדול ביותר הוא היעדר פרטנר שיחלוק איתך את המסע, והעובדה שבסיום התהליך אין תוצר חווייתי מיידי - זה לא שמסיימים ויש היריון או לידה. הקושי פה הוא גדול יותר, כי את חווה את כל תופעות הלוואי, ממש כמו של נשים בהיריון. לי, למשל, מבחינה פיזית, היה מאתגר מאוד, וגם מבחינה חברתית זה לא פשוט", מסבירה חיה, "הגעתי להחלטה לשמר פוריות עם עצמי הרבה קודם. שוחחתי עם חברה כבר בגיל 27 ואמרתי לה בביטחון: 'אם עד גיל 30 אני לא מתחתנת, אני עושה שימור פוריות'. עשיתי את זה בגיל 30 בדיוק, בשביל השקט הנפשי שלי, כי ידעתי שזה הצעד שיעשה לי טוב וייתן לי את הרוגע והביטחון שיש לי גיבוי לעתיד. תמיד יהיה לאנשים מה להגיד, אז שידברו".

הנפש עוזרת לגוף

"המפגש עם הצוות של מכון פוע"ה היה מדהים ומקצועי מהרגע הראשון. ד"ר מוריאל ירחי המדהימה עשתה לי סדר, היא הסבירה לי אילו בדיקות לקבוע וחשפה אותי למושגים שלא הכרתי. הם ליוו אותי

הגעתי להחלטה לשמר פוריות עם עצמי הרבה קודם. חיה גורי

בכול. כשרציתי מענה רגשי וראיתי שנפתחה במכון קבוצת תמיכה לבנות שעוברות שימור פוריות - מיד הצטרפתי. כל מפגש כזה הוא עוגן שממלא אותי באנרגיה, בכוח ובבוסט של חיוק להמשיך".

"עצם העובדה שאנחנו עוברות את התהליך האינטנסיבי הזה לבד היא קושי יומיומי. המחשבות על העתיד לא פוסקות, ותמיד עוברת בראש המחשבה מה יהיה אם לא אמצא בן זוג", אומרת חיה.

"בחרתי להסתכל על התהליך כמתנה מדהימה שאני מעניקה לעצמי לרגל גיל 30. לא ראיתי בזה משהו שלילי או עצוב, להפך! בדיוק ביום ההולדת הלועזי שלי התחלתי את התהליך מתוך החלטה לקחת אותו כמה שיותר בכף ובשמחה. המסר שלי למי שמתלבטת הוא: אל תישארי על הגדר. התהליך הזה מעניק שקט נפשי עצום ומוריד לחץ מטורף מהשעון הביולוגי, וכמובן צריך עזרה מגורמים מקצועיים מכילים כמו מכון פוע"ה".

לבנות את הנפש בתוך רכבת ההרים

מאחורי התשתיות הענפות של המערך הרגשי במכון פוע"ה עומדת שיר שרה כהנא, עובדת סוציאלית ומנהלת המחלקה. כמי שנמצאת יום יום בחזית הזאת, כהנא מכירה היטב את המבנה של קבוצות התמיכה ואת הפריסה המתרחבת שלהן בשטח. "בכל שנה נפתחת סדרה של קבוצות תמיכה לפי מיקומים משתנים", היא אומרת.

הכוח האמיתי של המפגשים הללו טמון, לדבריה, במפגש הבלתי-אמצעי שנוצר בין המשתתפות. "כל העוצמה של הקבוצה נשענת על כך שהנשים שומעות את הסיפורים זו של זו. בין אם מדובר בזוגות שנמצאים בעיצומם של טיפולים ארוכים כמו לירון, ובין אם מדובר בנשים רווקות מדהימות כמו חיה שעוברות תהליך שימור פוריות אינטנסיבי לבדן - עצם הראייה שהן לא לבד במסע הזה מחוללת שינוי עצום ומעניקה להן כוח להמשיך".

כשאתה מוחק את עצמך בשם "טלום הבית", אתה משאיר אותה לבד

נריה ויתר על החברים, ברח לשתיקה ומיהר לחזור מהקידוש בבית הכנסת, הכל כדי לא לעורר את החרדה של הודיה. אבל דווקא הניסיון לקנות "שקט תעשייתי" רוקן את הקשר ולקח ממנה את עמוד השדרה שהיא כה זקוקה לו. סיפור מחדר הטיפולים על ריצוי, סערות נפש, ואיך מנמיכים טוס מבלי להתרסק אל תוך הביצה.

הקדושה באותו רגע. האנרגיה הזכרית היא המטוס שמרחף מעל המציאות. יש לו את הכוח לא להישאב לסערה, אלא להיות עוגן. כרגע, הודיה משדרת אותות מצוקה מהביצה למטה. כשאתה מנסה להתווכח על העובדות: 'כן אמרתי לך', 'לא התעכבתי בכוונה', 'כן עזרתי עם הכלים', אתה פשוט מתרסק לתוך הביצה. אתה נשאב לבוץ של ויכוחים אינסופיים ומתישים.

"אז לא לטוס משם ולא להתרסק. מה נשאר?" "להנמיך טוס אליה בלי להתרסק," אני משיבה ברוך. "לתת תוקף מוחלט לרגש שלה, מבלי לשפוט ומבלי להתווכח על העובדות. בפעם הבאה שהיא כועסת או מאשימה, אל תענה לתוכן. התייחס רק לחוויה. תגיד לה: 'אני ממש מבין שזה מתסכל אותך, זה בטח קשה להרגיש ככה שעמום לך'. תן לרגש מקום לגיטימי."

בניית גבולות מתוך אהבה

הוא שותק לרגע, מעבד את המידע. "ואיך אני מציב גבולות מתוך זה?"

"רק אחרי שירדת אליה ונתת תוקף לרגש," אני מסבירה. "כשהיא תרגיש שאתה איתה ולא נגדה, תוכל לומר מתוך אהבה ונוכחות: 'אני מבין שזה מאכזב אותך, אבל זה לא נכון עבורנו ואני לא אעשה זאת'. כדי להתאמן על זה, נתחיל בסביבה פחות טעונה. מול הילדים, למשל. כשילד יבוא ויצעק 'איזה מין אבא אתה, לכולם יש אופניים חדשים ורק לי לא', אל תפתח את פנקס הקבלות של כל מה שאי פעם קנית לו כדי להוכיח שהוא טועה. פשוט תן תוקף: 'זה באמת מבאס להרגיש שאין לך מה שיש לכולם'. תראה איך הרגש נרגע כשהוא מורגש."

אני מחכה שנייה לפני שאני ממשיכה למשימה המעשית שלנו להשבוע. "וכצעד ראשון של בניית גבול בריא ושמירה על המרחב האישי שלך, אנחנו מחזירים לך שעה אחת בשבוע שהיא רק שלך. חזרה לאימון כושר, או פגישה עם חבר. הסבר להודיה באהבה שזה מרחב שאתה זקוק לו כדי להיות בעל ואבא טוב יותר. אם היא תיפגע או תילחץ, תן תוקף לפגיעה שלה: 'אני מבין שזה מלחיץ שפתאום אני יוצא ומשנה את ההרגל' – אבל הפעם, אל תוותר על הגבול."

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

מעגל הקסמים של מחיקה עצמית

"אבל אני עושה בשבילה הכול, ויתרתי על החיים שלי!" הוא מזדקף באחת, הכעס והכאב פורצים החוצה. "כבר שנים שאני לא יושב עם חברים בחמישי בערב ולא הולך לחדר כושר כמו שאהבתי, כי כל פעם שניסיתי לצאת היא עשתה פרצופים וגרמה לי להרגיש שאני נוטש אותה. ויתרתי על החמצן שלי בשבילה. ומה לגבי השבתות? אנחנו נוסעים להורים שלה כמעט כל שבת שנייה, גם כשאני קורס מעייפות אחרי שבוע עבודה מטורף, רק בגלל שהיא לא מסוגלת להגיד להם 'לא' ואני לא מסוגל להגיד לה 'לא'. אני מבטל את עצמי לחלוטין. ואת יודעת מה הכי כואב? שבסוף היא מאשימה אותי שאני פסיבי, שאין לי נוכחות בבית ושאני לא מציב גבול לילדים."

"וזאת ההוכחה הכואבת מכל," אני רוכנת קדימה, מביטה לו ישר בעיניים ונותנת למילים לשקוע בחלל החדר. "כשאתה נעלם ומרצה, כשאתה הופך ל'רואה ואינו נראה' בבית, אתה מונע ממנה את הדבר שהיא הכי זקוקה לו בעולם, עמוד שדרה. היא גדלה בבית שבו טאטאו כל קונפליקט מתחת לשטיח רק כדי לשמור על תדמית נוצצת, בית שבו אסור היה לכעוס. כדי לא להיות כמו ההורים שלה, אתה חייב להפסיק עם ההסכמה העיוורת הזו רק לשם 'שלום בית'."

דימוי המטוס והביצה

"אז מה אני אמור לעשות? להילחם איתה על כל פרט? להוכיח לה שאני כן עוזר וכן נוכח?" הוא שואל, מתוסכל.

"להפך," אני עונה. "בוא נדמיין מטוס וביצה. האנרגיה הנקבית בקשר נמצאת בתוך המציאות הרגשית. היא חווה תנודות, סערות, והכול מתרחש בתוכה. הרגש עבודה הוא המציאות

"אתה מספר לי איך אתה מקפיד לענות לטלפון שלה בצלצול הראשון, אפילו אם אתה באמצע ישיבה חשובה בעבודה, או איך אתה מוותר בקביעות על הקידוש בבית הכנסת וממהר הביתה כדי שהיא תדע בדיוק איפה אתה בכל רגע," אני אומרת לו בשקט, ומרגישה את המחנק שעולה בחדר. "כמה אנרגיה אתה מוציא רק כדי לא לעורר את חוסר האמון והחרדה שלה. ממש הולך על קצות האצבעות, נריה. זה מזכיר את מה שסיפרת על ארוחת הערב אצל ההורים שלך – אפילו לא רצית לנסוע לשם, נסעת רק כדי לא לאכזב אותה, והערה סתמית של אמא שלך הובילה לפיצוץ בדרך הביתה ולהתקפה שלה עליך, על לא עוול בכפך."

נריה נאנח, השפיל את מבטו אל השטיח. "אני בן אדם גמיש. תמיד הייתי זורם. גם כשהיו לי תקופות מאתגרות בלימודים או עבודות שפחות התאימו לי, תמיד ידעתי למצוא את המקום שלי ולשמוח. אבל איתה... זה תמיד הליכה על חבל דק. הודיה הגיעה מבית שבו 'מה יגידו' היה חזות הכול, בית שבו הכול חייב להיראות מושלם כלפי חוץ. ויחד עם הפחד העמוק שלה מנטישה וחוסר השליטה שלה, הפצע הזה פשוט מנהל אותנו. היא קיוותה שיהיו לה נישואין מלאים בביטחון, אבל בפועל היא חיה בחרדה מתמדת שמשהו יתפרק."

מנגנון ההימנעות והשתיקה

"אז מה אתה עושה מול החרדה הזו?" אני שואלת, אף ששנינו כבר מבינים את המנגנון. "אתה מתנתק. מפסיק לשתף על מה שעובר עליך בעבודה, מסתיר שיחות שגרתיות שהיו לך במהלך היום כי אתה יודע שכל פרט עלול להכניס את הודיה לסחרור של שאלות ופרשנויות. אתה בורח לשתיקה. למדת שכדי לשרוד את היום בבית, צריך פשוט לכבות את עצמך."

"זה נותן לי קצת שקט," הוא לוחש.

"זה נותן אשליה של שקט," אני מדייקת אותו, נותנת תוקף לתשישות שלו. "אבל בתוך הנישואים, ההימנעות הזו והריצוי שבא איתה פשוט מוחקים אותך. ריצוי הוא לא נתינה. ריצוי הוא ניסיון לקנות 'שקט תעשייתי', להשתיק את המציאות כדי לא לריב. כשאתה מרצה, אתה פועל בניגוד לרצונך, ונצבר בך כעס פנימי עצום. אתה הופך לאורח בתוך הבית של עצמך. והודיה מרגישה את זה. היא מזהה שהפעולות שלך הן טכניות, מנותקות, ולכן החסך שלה לעולם לא מתמלא."

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

מכון פוע"ה, מוסיפים צבע לחיים

אלפי זוגות ללא ילדים חולמים להכניס צבע לחיים.
הם צריכים את העזרה שלכם!

**ימי ההתרמה השנתיים כ"א-כ"ג תמוז
6-8.7.26 (למנינים)**

חפשו בגוגל: מכון פוע"ה 🔍

קח על
עצמך ליווי
זוג ב - 100 ₪
לחודש
למשך שנה!

מכון פוע"ה
בשביל אלו שעוד לא זכו

תורמים, ונותנים תקווה <<

051-510-5564

מועצה לשימור
אתרי מורשת בישראל

משרד המורשת

ראשונים

פרויקט תיעוד ותיקי ומייסדי ההתיישבות

רונית הגר-לאו

ממקימות היישוב יתיר. בשנותיו הראשונות של יישוב הקבע, שימשה כרכזת הבנייה. שותפה בעשייה במכינת בית יתיר וחברה בוועדות היישוב. מטפלת פרטנית וזוגית.

חגור לידי. בלב השממה, בתזמון מדויק, יצאו לקראתנו הגברים בשירה וליוו את ספר התורה למקומו בריקודי שמחה. הקמנו חבל ארץ.

תמונה בלתי נשכחת. ביישוב הזמני, בגבעת לוציפר, חגגנו 'כרם רבעי' וראשית הגז. מושי הזמין את הרמטכ"ל 'משה וחצי' (לוי), שהפתיע והגיע במסוק ונחת לידנו. אחרי 2,000 שנה, 'כרם רבעי' בדרום הר חברון. למושי, שהוא כורם בנשמתו, ולי יש בת שנקראת כרמי, נכד שנקרא כרם ונכדה שנקראת סורק. כרם זה עם ישראל, והכל נשזר ביחד...

שיר שמלווה אותך. בתנו האהובה הוריה נהרגה בתאונת דרכים יחד עם בן זוגה מהמכינה, מיכאל אונא, למחרת אירוסיהם. הוריה הייתה מחוברת ליישוב, 'יתירניקית' אמיתית. היא נולדה ונקברה ביתיר. לאחר מותה, צילמנו ממחברת שירה את השיר 'הדרך אל הכפר' ושרנו אותו בכל שבת.

"על הדרך היורדת מן הכפר
בין עצי האלונים והאלה
נשארו עוד בוודאי צעדי ועקבותיי
ואימי עוד קוראת לי בקולה".

“
”
**“עשינו שבת
גרעין, ובמוצ"ש
הגיע חנן והאיר
את כולנו בחיוכו
ובאמת הסוחפת
שלו. עצתו
אלינו לקראת
ההתיישבות הייתה
פשוטה - 'עין
טובה!'.”**

הכל מתחיל מהבית. גדלתי בירושלים להורים אידיאליסטים. אמי הייתה חובשת בפלמ"ח ואבי נפל בשבי הירדני ב-48' עם לוחמי העיר העתיקה. עוד לפני ששת הימים, חיינו בבית את סיפור א"י השלמה. בכל שבת היינו צועדים למגדל דוד, ואבי היה מראה לנו מרחוק את הכותל וסביבותיו. לאחר החזרה לכפר עציון, ידעיה הכהן, חבר המשפחה, אסף עוגות בימי שישי ונסע לחלק לחברים שם. כנערה הצטרפתי לסייע לו, וכך זכיתי להכיר את בריכות שלמה, קבר רחל וגוש עציון.

עצתו של חנן פורת. לאחר החתונה, עודדתי את מושי בעלי ללכת ללמוד ביישובת 'מרכז הרב', לשם הגיע חנן פורת ודיבר על הצורך לחבר את ההתיישבות בקרית ארבע-חברון לנגב. שם, בירכתי בית המדרש, נרקם הרעיון למעשה... מושי וחבריו טיילו במדבר יהודה, וכשחזרו אמר לי: "מצאתי את היער בו נגור". עשינו שבת גרעין בבית היער, ובמוצ"ש הגיע חנן והאיר את כולנו בחיוכו ובאמת הסוחפת שלו. עצתו אלינו לקראת ההתיישבות הייתה פשוטה - 'עין טובה'.

רגע מכונן. כשהובאו הקרואנים ליער יתיר, הבאנו ספר תורה למקום. נסענו בדרך המשובשת כשספר התורה

לצפייה בקטעים מתוך הראיונות
סריקו את ה-QR.
לצפייה בכל הסרטים כנסו
לאתר המועצה לשימור אתרי מורשת בישראל:
<https://shimur.org/settlement-documentation>

ראשונים - פרויקט תיעוד ותיקי ומייסדי ההתיישבות נעשה על ידי משרד המורשת והמועצה לשימור אתרי מורשת בישראל מתוך רצון לתעד את פרקי הקמת ההתיישבות בחבלי המולדת השונים ולשמר את סיפורי הראשונים לדורות הבאים. התיעוד נערך בבקעה, ביהודה שומרון ובנימין, בגולן ובגליל.
כתיבה: הדר קלאר וולץ | בימוי והפקת הפרויקט - מורדי קרשנר ונעם דמסקי

ציפחה
מכון - דעה - קהילה

רוטשטיין
מצוינות בבנייה

נתנאל

הבית שלכם ברמת חיים

תודה ענקית

מעומק ה-LOV

על השתתפותכם באירוע השקת פרויקט LOV נתנאל
בלב לוד המתחדשת
הנושא את שמו של רס"ן נתנאל הרשקוביץ הי"ד.

יחד חתמנו על מגילת היסוד לפרויקט המחבר בין אנשים,
בניין הארץ וקהילה שמתחילה לצמוח!

דירות 3-6 חדרים | עכשיו במחירי פריסייל מיוחדים

*9607

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

על חבל דק

למרות שאני תומך בחוק עונש מוות למחבלים, לא הייתי אוכל מעוגה שיש עליה ציור של חבל תלייה
← למה העובדה שאנחנו לא מכריעים מלחמות מסוכנת כל כך

למה הדבר דומה? לרופאה שחלמה מילדותה להיות רופאה. לא סתם רופאה, רופאה כירורגית, מנתחת. היא הלכה בעקבות החלום שלה, התקבלה ללימודים, הצטיינה, והנה הניתוח הראשון שלה כרופאה בפתח. האם בעלה יקנה לה עוגה שעליה מתנוסס אדם שבטנו מבוקעת עם כל איבריו הפנימיים? בוודאי שלא, אני מאמין שאפילו פחות מזה לא יעלה על הדעת - הוא לא יעטר את העוגה במרציפן בצורת איזמלים וסכינים מחדר הניתוח. למה? מפני שהחלום שלה להיות מנתחת הוא לא חלום על סכינים ואיברים פנימיים. זהו חלום על חיים, על היכולת להבריא אנשים חולים ולהעניק להם מחדש את האפשרות ליהנות מאיכות חיים ומאריכות חיים. זה הסיפור.

על העוגה של המנתחת יתנוסס ילד שהחלים ממחלתו, ועל עוגת הוגה חוק עונש מוות למחבלים אמורים להתנוסס יישובים פורחים ומלבלבים ואנשים שמחים. חיים, לא מוות. אף שלפעמים, בדרך לשגשוג החיים אין קיצורי דרך ויש להילחם, גם להרוג כשצריך, אבל לדבוק בחיים. החלום הוא החיים. אני מניח שגם בן גביר מזדהה עם הגישה הזאת, וחושב שאירוע היום-הולדת קצת יצא משליטה. ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום.

מילה זו מילה

מעשה ברית המילה מחולק לשלושה חלקים, בלי להיכנס להסבר הפרקטי של כל חלק: מילה, פריעה ומציצת שיירי דם המילה. מבחינה מהותית, כפי שמסביר הרב קוק, המילה היא מלחמה בחלק הרע שבאדם, כלומר העורלה, הפריעה היא לקיחת כוח היצר אל הקדושה והטוב, ואילו המציצה היא המלחמה ברע עד הסוף, כדי שלא יישארו באדם שיירי רוע.

ישנו כלל הלכתי שלפיו כל אומן שמל ופורע אבל מוותר על פעולת המציצה, מעבירים אותו מפני הסכנה, כלומר מפטרים אותו מתפקיד המוהל, מפני שזה מסוכן לתינוק. מדוע? מפני שלהילחם ברע בלי למגר אותו עד כלות, עלול להיות לפעמים מסוכן יותר מלא להילחם בו כלל. בדיוק כפי שאצלנו התקיים "כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ", גם הרע, כשהוא מצליח לשרוד מלחמה, מספר לעצמו שהוא יצא מחוזק מזה, הרי אי אפשר להכרית אותו.

זו הבעיה הגדולה שלנו במלחמה הזאת, וזה האתגר הגדול. לחמנו בחמאס אבל לא עד הסוף, בהתחלה בגלל סוגיית החטופים, אחר כך בגלל ההסכם שיצר טראמפ, ובסוף - כי לא בחרנו להכריע. זו גם הבעיה שלנו עם איראן, כי רגע לפני הכרעתם עשה טראמפ סיבוב פרסה והעניק להם זכייה בפייס במתנה, וזה גם הסיפור עם חיזבאללה - היכינו, פגענו, ריסקנו, חיסלנו מנהיגים, אבל לא עד הסוף, ועכשיו אנחנו מתחילים לסגת. זו ברית מילה כמעט מושלמת, רק כמעט, אבל מילה לא מושלמת היא המילה הכי מסוכנת.

הלא מושלם הזה אינו גורם לי לומר שהכול גרוע ואין הישגים, ולצעוק "כישלון, כישלון", אבל ברור לי שעד שמדינת ישראל לא תבחר להכריע, תמיד תהיה הפעם הבאה. פעם אמרו: הרוצה בשלום ייכון למלחמה. יותר מדויק לומר: הרוצה בשלום ייכון להכרעה. ●

על עוגת הוגה חוק עונש מוות למחבלים אמורים להתנוסס יישובים פורחים ומלבלבים ואנשים שמחים. חיים, לא מוות. אף שלפעמים, בדרך לשגשוג החיים אין קיצורי דרך ויש להילחם, גם להרוג כשצריך, אבל לדבוק בחיים. החלום הוא החיים. אני מניח שגם בן גביר מזדהה עם הגישה הזאת, וחושב שאירוע היום-הולדת קצת יצא משליטה

שיחת נוח'בות

- יא נוח'בי, מתי אנחנו נפסיק ללכת ככה עם הראש למטה?
- יא נוח'בו, אל תתייאש נעשה בג"ץ, אלה זכויות אדם, ירחמו עלינו, אל תדאג.
- למה ירחמו?
- מה היית עושה במקומם, מרחם עלינו?
- מה פתאום מרחם, הייתי מוריד לנו את הראס.
- נו, בגלל זה. הם בדיוק הפוך.
- אתה צוחק עליי.
- לא צוחק, הם כולם שמאל שמה, יעני פעילי שלום. זה למה ירחמו, אל תדאג.
- בחייאתך נוח'בי, איך ירחמו? אנחנו נכנסנו שמה בהתנחלויות של הפעילי שלום ליד עזה וחטפנו פעילי שלום, אנחנו שנינו - אתה יודע בדיוק מה עשינו לפעילות שלום שגרות שמה - אז איך ירחמו עלינו?
- ירחמו, ירחמו, תאמין לי שירחמו. תשמע ממני, נוח'בו, אלה - האמונה שלהם בשלום יותר ממה שאנחנו מאמינים באללה. אני שמעתי פה אחד הסוהרים הקשיב לחדשות של היהוד, אמרו בהתנחלות ניר עוז, איפה שנכנסנו יעני, הפריחו יונים של שלום לעזה.
- אתה צוחק עליי, נוח'בי? עם מי יעשו שלום? הסברנו להם טוב טוב איזה שלום נעשה איתם.
- מה אני יעשה נוח'בו, לא הבינו, אלה מרוב שכל שיש להם כבר לא מבינים כלום. נצטרך להסביר שוב פעם יותר ברור.
- איך נסביר, אנחנו ככה עם הראש למטה מאז שהבן גביר הזה בא עלינו.
- אל תדאג, אמרתי לך, בג"ץ יארגנו אותנו. עוד מעט ירימו לנו את הראש, יסדרו לנו ביקורים, סבלנות. איסבר, יא נוח'בי, איסבר. איך אמר מוחמד? סבלנות מידה נעלה. עוד מעט יאשרו לנו ביקורים.
- אבל אלה היהוד לא פראירים יעשו חוק שאין ביקורים.
- ומי יצביע לחוק הזה?
- כולם יצביעו, אם היית יהודי לא היית מצביע?
- ואללה נוח'בי, אתה באמת לא מבין יהודים - אופוזיציה לא תצביע, למה הם צריכים להוריד את הנתניהו, חרדים לא יצביעו, למה אמרו להם להתגייס. איך נכנסנו שמה באוקטובר? מלחמות היהודים. ככה עכשיו, אותו דבר - איך יבקרו אותנו? מלחמות היהודים.
- ולא יתלו אותנו לפני הביקורים?
- מה אתה היית עושה במקומם?
- תולה אותנו.
- הנה, קיבלת את התשובה. הם יעשו הפוך, לך תבין יהודים.

עוגת גרדום

גם אני תומך בחוק למימוש עונש מוות בנוח'בות ובכלל במחבלים, אבל לעולם לא אוכל מעוגה שמצויר עליה גרדום. למה? מפני שכשאני חושב על עונש מוות למחבלים, לא המוות שלהם משמח אותי אלא החיים של כל מי שיינצלו בזכות העונש שלהם.

טל קרויטור
בוגר הנדסת תעשייה וניהול
GENERATED BY HIT

העתיד לא קורה. הוא נוצר.

יום פתוח לתואר ראשון ושני

יום שלישי 7.7.26 • החל מ-15:00 • ZOOM

במקצועות ההנדסה, הטכנולוגיה, המד-טק והעיצוב

לפרטים נוספים: *6404 • www.hit.ac.il

ילדי סנדוויץ'

נשות ישראל אתן משהו מיוחד, באמת. המדינה נותנת לכן חופשת לידה ואתן מבלות את כל החופשה בלהסביר שזו בכלל לא חופשה. לא פלא שאתן לא נהנות.

לגופו של עניין אני לא גבר מנותק, בסך הכול מדובר אצלנו בילד החמישי ואני מבין שהחודשים הראשונים מאתגרים, בטח אצל תינוקות יעקביניים כמו שלנו שיונקים כל שעה במשך שעה. אפילו זמן לגרעפס בין הארוחות אין שם.

אז החלטתי הפעם לצאת לארג' עם אשתי ולעזור לה ליהנות מהחופשה.

טעות גדולה.

מה שהיה זה ששאלתי את אשתי מה אני יכול לעשות כדי להקל עליה. היא לא היססה לרגע ואמרה שאני יכול להכין לארבעת הילדים הגדולים את קופסאות האוכל בבוקר.

מה מתברר? לא שולחים את הילדים לבית הספר ולגן ככה איך שהם, צריך לשלוח איתם אוכל, לפחות לבוקר (בצהריים חלקם מקבלים מה שקוראים היום במוסדות החינוך "הזנה"). ידעתם שקוראים לזה ככה? זה נשמע כאילו מאביסים אותם בצינור ישר לתוך הוושט. מילא.) בקיצור, נחשף בפניי עולם שלא הכרתי ושלא רציתי להכיר ושאני מקווה לשכוח ממנו כמה שיותר מהר.

תבנית, כשאבא שלי היה שולח אותי בבוקר לבית הספר הוא היה מכין לי סנדוויץ' עם שוקולד ושלוש על ישראל. ובזמנו זה היה נחשב להשקיע. אף אחד לא עיקם את הפרצוף מול לחם עם שוקולד. אדרבה, שוקולד מגיע מן העץ ולחם מגיע מחיטה, זה בייסקלי סלט פירות ונבטים. אבל היום זה כמעט עילה לרווחה. אז כדי להכין קופסאות לארבעה ילדים צריך לקום ברבע לחמש לפנות בוקר ולהתחיל להכין פס כזה של קופסאות כאילו התנדבתי להאכיל את המסייעת של גדוד 932 של הנח"ל.

ומילא אם הקופסאות היו אחידות. הן לא, הילדים היעקביניים כשם שפרצופיהם שונים כך קיבותיהם שונות. תגידו, ממתי החלטנו שלילד יכולים להיות רצונות משלו? למה כל ילד צריך תפריט ייחודי כאילו הוא איזה הבטחה אולימפית בתחום הקפיצה במוט שצריך לעקוב אחרי כל קלוריה שנכנסת לו לגוף? מה השתבש בדרך?

בכל אופן אני מתחיל בהכנת קופסה ליעקבין הבכור. זה ילד כלבבי, הוא לא הבעיה. שנים אשתי ניסתה לדחוף לו ירקות ופירות, ממרחים מזינים כאלה ואחרים, אבל הילד הזה יודע מה זו שרשרת הדורות. פיתה עם

שוקולד כמו שהקדוש ברוך הוא התכוון כשהוא ברא את האדם. לא יותר ולא פחות. קלי קלות.

מפה זה רק הולך ומידרדר. היעקבין השני פחות חזק ברוחו מאחיו הבכור, ואת הקופסה שלו צריך לעטר בעגבניות שרי, מלפפונים חתוכים ואפילו מעדן חלב אחד עטוף בשקית. אפשר לחשוב שאני מגדל פה בן מלוכה. עגבניות שרי, רבותיי! מי ישמע הוא יושב על כס גונדור ומשלח חיילים לקרב עקר נגד האורקים של מורדור.

כשמגיעים ליעקבינית הקטנה זה כבר באמת הופך לפאוסה. היא צריכה שתי קופסאות וכל אחת יותר גרועה מהשנייה. באחת יש כריך טונה ולצידו תפוח מקולף וחתוך פלוס גמבה (כתומה בלבד!) חתוכה, ובקופסה השנייה טוסט גבינה מלווה בעוד גמבות חתוכות (כתומות אבא!) ומעדן חלב בשקית. מדובר באריסטוקרטית רוסיה מהמאה ה-17, רבותיי. אנה קרנינה אצלי במטבח. ואוי לי אם הגמבה תהיה חתוכה באופן כזה שתצבץ חתיכת גלעין או נימה מהלבן הזה של הבפנוכו. ישלחו אותי למגורי המשרתים בלי ארוחת ערב.

ואז אנחנו מגיעים ליעקבין הרביעי, הוא משהו מיוחד. ילד דווקאי, פרינציפ שלבש דמות אדם. סבתא שושי טוענת במידה רבה של צדק שהילד הזה הוא בדיוק מה שמגיע לי (עכשיו היא קוראת, מחייכת ומנהנת. היי אמא, מה נשמע?).

בקינור היעקבין הספציפי הזה הוא עקבי מאוד בחוסר עקביותו. רוצה לומר, כל יום הוא יום חדש ואין קופסה אחת דומה לחברתה. כל יום יש דיון על מה נשים היום בקופסה. הוא לא יודע מה הוא רוצה, הוא רק יודע שזה לא מה שאני מציע.

אז אני מעביר לפניו את כל האופציות, כל הירקות והפירות, כל הממרחים והמעדנים. כלום הוא לא רוצה. וכשבטעות הוא נתקל בהצעה שלי שכן מוצאת חן בעיניו הוא נכנס לפלונטר, כי איכשהו צריך למרר את החיים לאבא.

אז הוא אומר שהוא רוצה את זה אבל שאמא תכין. "אמא בחופשה", אני מסביר לו. אבל זה מאוחר מדי ואמא כבר יורדת במדרגות כדי לדאוג לילד, שעד לפני רגע היה בן הזקונים, כדי שחלילה לא ירגיש שהזניחו אותו. וכשמגיעים לשלב הזה, באמת שלא נותרת לי אף ברירה. אני מעמיד פני נעלב ועולה בחזרה לחדר לישון. כי מישוהו הרי צריך ליהנות מהחופשה הזאת, ואם אשתי לא מתכוונת לעשות את זה, אני איאלץ לקחת את זה על עצמי.

היעקבין השני פחות חזק ברוחו מאחיו הבכור, ואת הקופסה שלו צריך לעטר בעגבניות שרי, מלפפונים חתוכים ואפילו מעדן חלב אחד עטוף בשקית. אפשר לחשוב שאני מגדל פה בן מלוכה. עגבניות שרי, רבותיי! מי ישמע הוא יושב על כס גונדור ומשלח חיילים לקרב עקר נגד האורקים של מורדור

אמרתי לשני הבנים הגדולים שלי שאחד מהם צריך להיות אחראי לרוקן מדיח והשני למלא אז זה שאחראי למלא אמר שהוא לא יכול למלא עד שהשני מרוקן וזה שאחראי לרוקן אמר שהוא לא יכול לרוקן עד שהשני ממלא, מפה לשם עברנו לחד-פעמי

אשתי: חיתלת אותו לפני שהשכבת אותו לישון?
אני: כן
אשתי: כמה לפני?
אני: יומיים לפני

הטרגדיה שלנו היא שאנחנו הולכים ומתרחקים מעלייה למונדיאל בעוד המונדיאל עצמו מתמלא בנבחרות שלא היו מסכימות לשחק נגדנו כמו איראן, ירדן, מצרים, טורקיה וקטאר. יכולנו להגיע לרבע גמר מול ארצות הברית בלי לשחק דקה. ואם טראמפ מתעורר על הרגל הלא נכונה גם האמריקאים יחרימו אותנו והופס ישראל בחצי. פספוס

עשית אקזיט

מהיטק?

עכשיו הזמן לאקזיט

עם משמעות.

הסבת אקדמאים להוראת מתמטיקה

בשנה אחת בלבד

אפשרות למימון לימודים מלא*

לבעלי תואר B.A / B.Sc בתחומי המדעים, ההנדסה, המחשבים, האלקטרוניקה ותחומים טכנולוגיים רלוונטיים. הכשרה להוראת מתמטיקה בחטיבה ובתיכון.

בואו לבנות קריירה חדשה עם משמעות אמיתית
ולהשפיע על דור העתיד של ההיטק

תלפיות

יחס אישי

מלגות
לימודים

לימודים
היברידיים

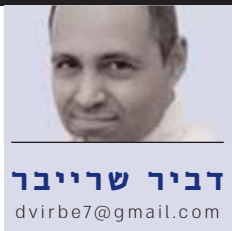

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

מרכז ייעוץ והרשמה:
054-9656631 | **1-800-071-500**

אשריר

*בכפוף לתקנון משרד"ח

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

אבא עזוב

שוב עשו מסיבה ולא הזמינו אותי, למרבה השמחה. הבעיה היא שלא רק אותי לא הזמינו, ואפילו לא מוכנים לגלות לנו למה

יצאה מהכלים (היא בדיוק התחילה להכין שבת), קפצה אל הרכב כמו חיילת מיומנת, ואני נשארת בעורף ובידתי בשם ובמלכות ברוך שלא עשני אישה.

במשך כל הבוקר לא יכולתי להשתחרר מהשאלה הטורדנית מה למען השם קורה שם, בגן, שמצדיק הדרת גברים. מה הן עושות שם? רוקדות על השולחנות עם הילדים המבוהלים? צופות בבלט עם רקדניות מבלארוס שהובאו למסיבה במסווה של עובדות זרות? עורכות סדנת קרמיקה רגשית שעושה לגברים אלרגיה?

ואולי, לחש המוח הגברי שלי, אולי מה שמניע את הגננת זה לא צניעות אלא פמיניזם פרוגרסיבי? אולי היא מנצלת את האירוע הנשי הסגור כדי ללמד את הילדים שהגברים הם יצורים שעירים ומיותרים, מי בכלל צריך אותם, תראו איזה כיף פה כשהם לא נמצאים? לקראת הצהריים, כשאשתי חזרה מהחזית, נפלתי על פניי ואחותי בשולי גלימתה. "תספרי לי מה היה במסיבה", התחננתי, "אני מבטיח לא לגלות לאף אחד, אפילו לא לכתוב על זה בעיתון". "כלום", היא צנחה על הספה באפיסת כוחות, "קצת שירים, קצת סיפורים, כמו תמיד. מסיבה נחמדה בסך הכול". "אז..." גירדתי בראשי הקרח מכאן ומכאן, "למה הגננת אמרה לגברים לא לבוא?"

"לא כל דבר צריך להבין", היא אמרה, ושלחה אותי לשטוף כלים. העיקר שהכול בא על מקומו בשלום: המשימה הוכתרה בהצלחה, אמא של הילד סיימה ללא הפרעה את המשמרת הרפואית של יום שישי, וגם אבא שלו יצא ביום ראשון לסבב נוסף של שלושה חודשי מילואים מכאן ועד בכלל. מי יודע, אולי גם מילואים הם קונספירציה שמטרתה להרחיק את הגברים מהגן.

מה שכן, השבוע שוחחתי במקרה עם מישהי שמבינה במערכת החינוך, ושאלתי אותה אם היא מכירה את הסטנד הזה של מסיבה בלי אבות. היא הסתכלה עליי בפליאה. "אתה באמת לא יודע?" היא אמרה, "כל הגננות יודעות - לא מזמינים לגן גברים בתקופת מונדיאל".

הולנד הפסידה פעמיים

חמש הערות לשבוע השלישי של המונדיאל:

- נבחרת איראן הודחה ברגע האחרון, בעולם האמיתי איראן חזק בתמונה. באופן אישי הייתי מעדיף שזה יהיה הפוך, אבל כרגיל, מי שואל אותי.
- גם יפן עפה וחבל, הייתה לה נבחרת מצוינת. הבעיה עם השמות היפניים היא שאם שדר המשחק אומר "סיומת נקייה של סנו" אתה לא יודע אם הוא מתאר את השער המדויק שהשחקן היפני קאישו סנו השחיל לרשת של ברזיל, או מנצל את השידור לפרסומת סמויה של חומרי ניקוי.
- במונדיאל הקודם, כשמרוקו הדיחה את ספרד מהגרים ממרוקו שרפו את אמסטרדם כדי להביע את שמחתם. לעומת זאת, כשמרוקו הפסידה לצרפת המהגרים קיבלו את ההפסד בהבנה ושרפו את אמסטרדם כדי להביע את תסכולם. כי אוהדי מרוקו מצטיינים בספורטיביות, מבחינתם לא משנה אם מנצחים או מפסידים, העיקר ההשתתפות. השבוע, אחרי שמרוקו הדיחה את הולנד בפנדלים, אפשר לומר בוודאות שני דברים: אחד, מרוקו היא כוח עולמי עולה. שתיים, הולנד הפסידה. פעמיים.
- בגלל שהגדילו את המונדיאל, 32 נבחרות עלו לשלב הנוק-אאוט. העניין הוא שאפשר להגיד חצי הגמר, רבע הגמר, שמינית הגמר, אבל לא שש-עשרית הגמר כי זה נראה גרוע אפילו יותר מצורת המשחק של בלגיה. לכן קוראים לזה שמינית הגמר, ומי שמנצחת עולה לעוד שמינית גמר. שזה הגיוני כמו לקום בשלוש לפנות בוקר כדי לראות את אוזבקיסטן נגד הרפובליקה הדמוקרטית של קונגו. כן, זה השם שלה, למרות שהיא דמוקרטית אפילו פחות מישראל.
- אז מי הכי גדול, מסי או רונלדו? מראדונה או פלה? ביבי או זה, איך קוראים לו? אולי הגיע הזמן להפסיק כבר עם פולחן האישיות הזה ולהתחיל לשחק קבוצתי? ●

כל ההורים מוזמנים, בתנאי שהם נשים. אילוסטרציה

במשך כל הבוקר לא יכולתי להשתחרר מהשאלה הטורדנית מה למען השם קורה שם, בגן, שמצדיק הדרת גברים. מה הן עושות שם? רוקדות על השולחנות סלסה פרועה עם הילדים המבוהלים? צופות בבלט עם רקדניות מבלארוס שהובאו למסיבה במסווה של עובדות זרות? עורכות סדנת קרמיקה רגשית שעושה לגברים אלרגיה?

בתחילת השבוע שעבר בישרה אשתי שביום שישי היא נוסעת למסיבת סיום בגן של הנכד. "מה?" התלבטתי אם להיעלב שלא הזמינו אותי או לברך את מזלי הטוב, "זאת מסיבת סיום עם סבא וסבתא?" "לא", היא אמרה, "אני מחליפה".

"את מי?" "את אמא שלו, היא עובדת בשישי בבוקר". "למייטב זיכרוני יש לילד אבא, אם אני לא טועה הוא אפילו הבן שלנו", אמרתי.

"כן", היא אמרה, "אבל הוא גבר". התברר שהגננת המשקיענית הזמינה למסיבה את כל ההורים, בלי יוצא מן הכלל, בתנאי שרק האימהות יבואו כי המסיבה לנשים בלבד. זאת אומרת יהיו שם כמה גברים, הנכד שלי למשל, שמכיוון שהוא בן ארבע הגננת באופן חד-פעמי מוכנה למחול לו על זה שהוא בן, ובלבד שאבא שלו לא יראה את פניו בגן. בזמן המסיבה, זאת אומרת.

"לא הבנתי", מחיתי, "מה היא מתכננת לעשות שבגללו אסור לגברים להיות שם?" "לא יודעת". "זאת אפליה". "אתה רוצה לבוא?" "לא באמת". "אז זאת כנראה אפליה מתקנת".

בעיניים מצועפות נוכחתי בעצמי בימים הרחוקים ההם כשהילדים שלי היו בגן, יושב במסיבות על כיסא קטנטן בחלל לא ממוזג (השלט של המזגן אצל הגננת ולנשים תמיד קר) כשהמוני אבות מעולפים מטפסים לי על הראש כדי לצלם את הילדים בזמן שהאימהות הנרגשות מנשקות אותם ללא הרף. מנשקות את הילדים, אני מתכוון. האבות לא היו מנשקים כי א. הם גברים, ב. הם מצלמים, ו.ג. הם מזיעים בטירוף מאז שאמא של עילאי אמרה לגננת "קפוא פה, יש מצב לכבות את המזגן?" וחבל למרוח את הזיעה על הילדים.

כן, אמרתי לעצמי, נראה לי שהנכד יסתדר גם בלי נוכחותי המיותרת. מה עוד שאני שונא ללכת למקומות שמזמינים אליהם אנשים כמוני, לכן אף פעם לא מזמינים אותי וזה קצת מעליב. אפילו להכתרה של הבת שלי בכיתה י"ב באולפנה לא הרשו לי להגיע, כדי שהבנות יוכלו לשיר ולרקוד וכל הדברים האלה שאסור לי לדעת שהן יודעות לעשות. אם כי מקנן בי חשד מסוים, שהסיבה שלא מאפשרים לגברים לבוא היא כדי שהגנשים יוכלו להגיד שהכתרות באולפנות הן ברמה הרבה יותר גבוהה מהכתרות ביישוב, ואנחנו לא נוכל להתווכח כי אף פעם לא הרשו לנו לראות מה הן באמת עושות שם.

אבל בגן? מה כבר הגננת הולכת לעשות שבגללו היא מקפחת את האבות, לשמחתם?

"תיהני", איחלתי לאשתי, "זאני מצפה לדיווח מפורט אחרי שתחזרי". "אל תבנה על זה".

"למה?" "אם אסור לכם לדעת, אז אסור". אמרתי לכם, זה הכול כדי להתנשא עלינו.

המפנה הגיע בחמישי אחרי הצהריים, כשהבן התקשר וסיפר שלנכד יש חום, אולי מהתרגשות, אולי הגננת נתנה להם משהו כדי לדלל את מספר הבנים במסיבה, לך תדע. בכל אופן אבתנו לו דלקת גרון ולכן הוא יישאר בבית, וגם אשתי.

"מסכן", היא אמרה, "בטח הוא ממש מתבאס שהוא לא יהיה במסיבה". "כן", אמרתי, "וגם את".

היא דווקא אמרה שהיא חושבת שהיא תתגבר. טוב, היא הרבה יותר בוגרת.

"אולי בכל זאת תיסעי?" הצעתי באביריות. "בשביל מה?" "כדי לספר לי מה הפסדתי". "תשכח מזה".

שכחתי. אבל למחרת בשבע בבוקר הבן צלצל ובישר שהרופאה אמרה שמכיוון שהילד מקבל אנטיביוטיקה הוא יכול ללכת למסיבה. אז סבתא

ז' באב תשפ"ו 21.7.26

כנס קטיף לאחריות לאומית

היכל התרבות - יד בנימין

תזוזת הלוחות הטקטונים החברה הישראלית על רקע ה-7/10

הכנס בהנחיית העיתונאיות שירית אביטן כהן, מוריה קור ועפרה לקס

פתיחת דלתות // 09:00

דברי ברכה: ליאור כלפה י"ור המועצה הציבורית, מרכז מורשת גוש קטיף
שי רייכנר, ראש המועצה האזורית נחל שורק // 09:30

דברי פתיחה: הרב יגאל קמינצקי, רב גוש קטיף

1x1 עם שר האוצר והשר במשרד הבטחון, י"ר הציונות הדתית ח"כ בצלאל סמוטריץ' // 10:00

10:25 // ציטויות בלי כיפה

הצצה למגמת "ההתחזקות" בקשר למסורת מאז פרוץ המלחמה
אבישי בן חיים - עיתונאי ופובליציסט, ערוץ 14
הרב דוד תורג'מן - ראש ישיבת דימונה

10:55 // 1x1 עם י"ר ועדת חוץ ובטחון, ח"כ בועז ביסמוט

11:20 // 1x1 עם מזכיר הממשלה עו"ד יוסי פוקס, מחבר הספר "גירוש בהכשר הבג"צ"

11:50 // לעלות בהר עם מעדר ומצלמה

שני יוצרים אשר תיעדו את מי שנאבקו להשיב את ההתיישבות היהודית בצפון השומרון. שיח עם היוצרים **אלי זינגר ויואב אליצור**

12:15 // מבחירה להשפעה

הדרג הנבחר מול המנגנון הבירוקרטי, כלים למשילות אפקטיבית
ד"ר רות קבסה, מומחית למדיניות ציבורית, פאנליסטית בערוץ 14
עו"ד שלמה פילבר לשעבר מנכ"ל משרד התקשורת

12:40 // הפסקה וארוחת צהריים (ניתן לרכוש מראש שובר לארוחה)

13:25 // חוזרים לשורשים

האם בהשפעת המלחמה יש שינוי בתפיסת ההתיישבות כאינטרס בטחוני וכערך ציוני?
אל"מ (במיל) **דובי שפלר**, ראש המועצה המקומית אפרת
ליאור בז, דור שלישי במטולה
ניר אמיתי, מנכ"ל מייסד עמותת חוות רימון

13:50 // מה שרואים משם לא רואים מכאן

שיחה עם שורדי השבי על ישראל שפגשו מחדש,
ועל הדרך שבה השבי שינה את נקודת המבט שלהם כלפי החברה הישראלית
מירב טל, פדויית שבי
שגב כלפון, פדוי שבי

14:15 // מחלוקת לשם שמים

מפגש עם מי שמסרבים להצטרף למעגל הפירוד ומנסה לייצר שיתוף למרות האתגרים
אייל פינס, מנכ"ל מכון מאיר
דני קוטן, תנועת מקורם
הרב קובי בורנשטיין, מנהל התוכן במרכז מורשת קטיף

14:45 // דברי סיכום: מיכה חדד, מנכ"ל מרכז מורשת גוש קטיף

זליגר שומרון

צילומים: לירון מלדובן, אריק סולטן, שרון גבאי, זיו קורן

עלות כרטיס: 30 ש"ח
שובר ארוחת צהריים: 35 ש"ח
לרכישת כרטיסים:

לפרטים ובירורים ורכישת כרטיסים
מרכז קטיף: *8947

בשבע
קבוצת התקשורת הגדולה בישראל לציבור הרחב

מופע קיץ תשפ"ו | 2026

אברהם פריד תודה שבאתם

ניהול מוסיקלי: יובל סטופל

אלעלאל

עתידי

שווה

NORDIC

המדינה

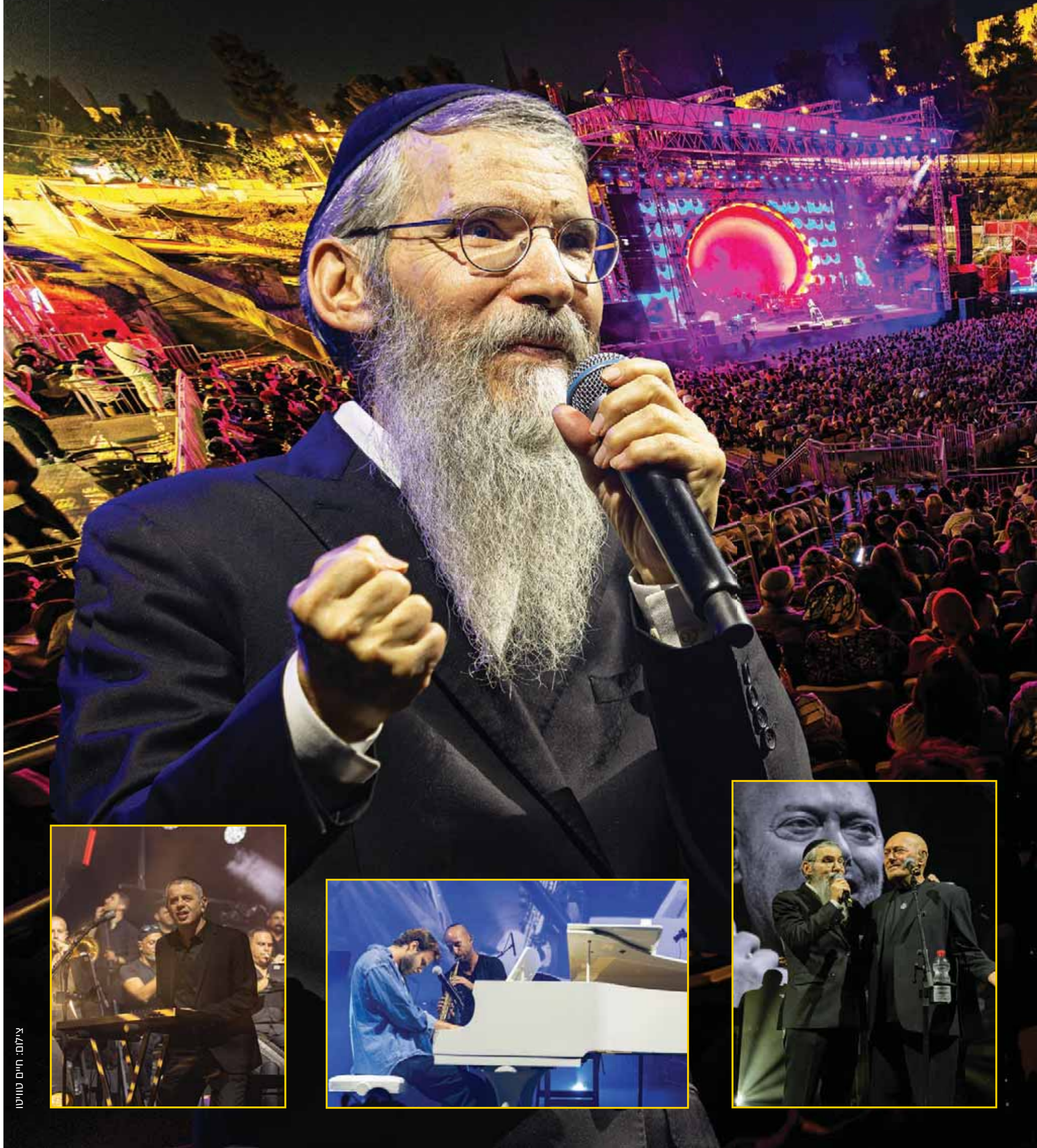

אחיה

ל

בנק לאומי

צילום: חיים טוויטו

"התייעצתי עם רבנים שהורו לי לקחת
את השליחות הזו כי זה קידוש השם".
הרב שמעון ואחניש

החבר של חאבייז

הרב שמעון ואחניש, חוזר בתשובה ורב קהילה בארגנטינה, התוודע לחאבייר מיליי עוד כשהיה חבר פרלמנט כריזמטי שבא לנאום בקהילתו. הוא לא שיער שהקשר ביניהם, שהתרקם סביב לימוד תורה משותף ואירוח בשבתות ובחגים, יביא אותו ללשכת השגריר הארגנטינאי בישראל. בריאיון מיוחד מספר הרב ואחניש על תוכניותיו הדיפלומטיות ומסביר למה דווקא רב מתאים לכהן כשגריר

הדס צורי // צילום: נעמה שטרן

הרב שמעון ואחניש לא תכנן להיות שגריר. אבל בשיחה עם חברו הקרוב חביאיר מיליי, שאז עוד היה חבר טרי בבית הנבחרים בארגנטינה, אמר לו הרב בעודו עומד במטבח ביתו שבבואנוס איירס: "אני חושב שה' רוצה שתהיה נשיא. אם ה' ייתן לך את הזכות להיות נשיא ארגנטינה, אני רוצה להיות השליח שלך בישראל ובירושלים." "מיליי אמר לי: מצוין. לחיים", נזכר ואחניש. "אשתי, שעמדה לידי במטבח, חשבה שאנחנו משוגעים. היא אמרה לי: הוא לא יהיה נשיא, אתה לא תהיה שגריר ואני לא זוה מפה. מה אתה מבלבל את המוח?"

מאז חלפו כשלוש שנים, ואני מגיעה לריאיון עם שגריר ארגנטינה בישראל, הרב שמעון ואחניש. הריאיון מתקיים בביתו רחב הידיים שבשכונת רחביה בירושלים. הרבנית מאירת הפנים עמלה במטבח על הדגים והחלות לשבת, והבנות נכנסות הביתה בתום יום הלימודים בבית יעקב. ואחניש מייצג בישראל מדינה של 50 מיליון תושבים, והוא מודע לכך שהוא תופעה מיוחדת במינה. כשמיליי נבחר ועמד בהבטחתו למנות את ואחניש, התייעץ הרב עם הפוסק המפורסם הרב אשר וייס ועם המקובל רבי דוד אבוחצירא. הוא שאל אותם האם יהיה נכון לעזוב את הקהילה בארגנטינה ואת עבודת הקירוב שם ולהתמנות לשגריר בישראל. "שני הרבנים אמרו לי שזה קידוש השם ושאיני חייב לקחת את השליחות הזאת".

ואשתך הסכימה?

"כשרואים את יד ה' בצורה כל כך גלויה, אי אפשר לסרב", הוא אומר. כך הוא גם רואה את בחירתו של מיליי לנשיא ארגנטינה: "הוא היה בן אדם פרטי, בלי כסף ובלי מפלגה, ובשנה וחצי הוא נהיה נשיא. זה פשוט נס מעל הטבע".

"סבא התרגש כשחזרתי בתשובה"

הרב ואחניש הוא בעל תשובה חרדי. "נולדתי בארגנטינה. חזרתי בתשובה בגיל 16, כשהגעתי לביקור בישראל בפעם הראשונה", הוא פותח. "לא היה לי כמעט ידע ביהדות, אבל כשחזרנו לארגנטינה התחלתי ללמוד חצי יום בישיבה וחצי יום באוניברסיטה". באוניברסיטה הוא למד פסיכולוגיה חינוכית, השתדך ונישא לאשתו, שגם היא בעלת תשובה. עם תום לימודיו חזר לישראל כדי ללמוד בישיבה בנתיבות. לאחר מכן שבו בני הזוג לארגנטינה.

"הייתי אברך ועבדתי כמורה ואחר כך נהייתי רב קהילה. הייתי ראש בית מדרש לבעלי תשובה, ועסקתי בקירוב רחוקים כמנכ"ל ארגון קירוב גדול שנקרא 'עולמי'. בשלב מסוים לקחתי את בית הכנסת שלי, בית הכנסת של המרוקאים בבואנוס איירס שהיה כמעט נטוש ושלא הקפידו בו על ההלכה, ויחד עם אחי התחלנו לעבוד עם הקהילה והחיינו את בית הכנסת". אחיו הבכור חזר בתשובה אף הוא, למרות שבתחילת הדרך היה מתריס כנגדו, ובכלים החדשים הכשרים שקנה לעצמו היה אחיו מקפיד לאכול חזיר.

איך הסתדרת כבעל תשובה במשפחה לא דתית?
"הייתי הולך לסבא וסבתא בשבתות", הוא אומר. "הם ראו שקשה לי והזמינו אותי אליהם. כשעשיתי אצלם קידוש בפעם הראשונה הם פשוט התחילו לרקוד משמחה! הם נזכרו במסורת של הסבים שלהם והתרגשו מאוד". הסבים החלו לשמור שבת יחד איתו: "היינו יורדים ביחד שבע קומות כדי ללכת בשבת לבית הכנסת. הם הכשירו את המטבח, סבא התחיל להניח תפילין, ובחיייהם התחוללה מהפכה של ממש".

והוריד?

"אמא ואבא חשבו שאני קצת משוגע. הם לקחו אותי לפסיכיאטר כי חשבו שנפלתי לכת", הוא

הלימוד עם הרב הגיע לנאומים של מיליי בפרלמנט. הרב ואחניש והנשיא מיליי בכותל המערבי

"אני חולם לעשות הסכמים עם מדינות אמריקה הלטינית, ולקרוא להם 'הסכמי יצחק'. אמריקה הלטינית היא אזור מדהים, לא כמו אירופה שהיא יבשת בדעיקה. באמריקה הלטינית יש הרבה דיקטטורים והרבה שמאל רדיקלי, ואני חשבתי שצריכים להקים גוף של כמה מדינות באמריקה הלטינית שהן בעד ארצות הברית וישראל ונמצאות בצד הטוב של ההיסטוריה"

חיבור מפתיע עם הבעלים של אל-על

למינוי של הרב ואחניש כשגריר היו התנגדויות לא מעטות, אבל למרות הביקורת מבית על מינוי רב יהודי לשגריר בישראל, מיליי לא נרתע: "הנשיא סבור שלארגנטינה יש שתי בנות ברית אסטרטגיות: ארצות הברית וישראל. ולכן הוא שלח לשתי המדינות הללו שגרירים שאינם דיפלומטים במקור אלא אנשי אמונו, כאלה שהוא בטוח שייצגו אותו בצורה הטובה ביותר מבחינת ערכים, מדיניות ואינטרסים".

כשהרב ואחניש עמד בפני הפרלמנט לפני מינויו ונדרש לענות על שאלות, הוא נשאל אם הוא בטוח שיהיה שגריר ארגנטינה לישראל ולא שגריר ישראל מארגנטינה, ועם אילו אינטרסים הוא מזוהה יותר, של ישראל או של ארגנטינה. "נעשה לי שם נס", הוא מחייך. "24 שעות לפני ההצבעה בפרלמנט לא היה לי רוב כדי להיבחר, אבל בהצבעה עצמה היה לי רוב גדול. מאז כבר הוכחתי שאני מייצג את האינטרסים של ארגנטינה בכבוד".

באיזה אופן?

"לפני שמיליי נבחר, הייתה בארגנטינה ממשלה שנוטה לשמאל", הוא אומר. "לצערנו, יש היום בעולם ברית מזוהה בין שמאלנים לטוריסטים. רבים מהשמאלנים בעולם הם נגד ישראל ופרו-חמאס. אי אפשר להבין את זה". הוא מזכיר את שני הפיגועים הגדולים שהתרחשו בארגנטינה בשנות ה-90, הפיגוע ב-1992 בשגרירות ישראל, ושנתיים לאחר מכן הפיגוע בבניין הקהילה היהודית. בשני הפיגועים הללו נהרגו יותר ממאה בני אדם, והמבצעים היו אנשי חיזבאללה במימון ובתכנון איראני. "נשיאת ארגנטינה דאז, כריסטינה קירשנר, אישה ארורה, חתמה עם איראן על מסמך הבנות שבו היא מתחייבת להסתיר את המעורבות הישירה של איראן בפיגועים. יותר ממאה ארגנטינאים נרצחו בפיגועים האלה! איך היא הייתה מוכנה להסתיר את זהות המבצעים?" הוא תוהה.

לאחר שמיליי נבחר, ואחניש ביקש לתקן את העוול: "אמרתי לו שלדעתי אנחנו צריכים לעשות

תיקון והצעתי לו לחתום על מסמך הבנות עם ישראל המעגן את הערכים של שתי המדינות: חירות, חיים, דמוקרטיה ומלחמה בטרור". המסמך נחתם בין נתניהו למיליי לפני כשנה. "תחת ההנהגה של הנשיא מיליי, ארגנטינה עומדת בצד הנכון של ההיסטוריה", הוא מזהיר.

הוא מספר על פרויקט נוסף שהוא מקדם: "עוד לפני שמוניתי לשגריר, היה לי חלום להביא לכך שיהיו טיסות ישירות מישראל לארגנטינה. כיום, מי שרוצה לטוס לארגנטינה צריך לקחת בחשבון טיסה של 22 שעות, כולל עצירה של כמה שעות באירופה, בעוד טיסה ישירה לוקחת רק 15 שעות. התפללתי על זה הרבה, למרות שרבים אמרו לי

שאני משוגע ושאי אפשר להצליח בזה". לאחר מינויו לשגריר, הוא נסע לניו יורק כדי להיפגש עם הבעלים של חברת אל-על: "אמרתי לו שזה לא רק עניין של כסף, אלא סמל: המדינה שתומכת בישראל באופן הכי אמיתי צריכה לקבל תגמול ולהפיק מזה תועלת".

הבעלים של אל-על הוא אדם חרדי, ובשיחה עם הרב ואחניש גילה לו שאימו ילידת ארגנטינה. "הוא אמר לי כמעט בבכי: אמא שלי הייתה על המטוס שבו אייכמן נחטף מארגנטינה לישראל, בטיסה האחרונה של אל-על מארגנטינה! זה יהיה כמו תיקון לקשר בין המדינות אם נחדש את הטיסות הישירות".

המכשול הבא שעמד בפני השגריר היה הדרישה של אל-על לקבלת סבסוד הטיסות במשך שנתיים, כדי לראות אם הדבר משתלם מבחינה פיננסית. הסבסוד עומד על 15 מיליון דולר. "לארגנטינה לא היה את הכסף לפיילוט הזה, אבל לא ויתרתי. נפגשתי עם נתניהו ואמרתי לו: 'אין לך בעולם חבר כמו מיליי. אם תאפשר את הסובסידיה הזאת, זו תהיה מחווה ראווה וחשובה לנשיא ארגנטינה'. נתניהו הסכים ואישר מיד את הבקשה שלי. בגלל ענייני בירוקרטיה, עברו מאז 18 חודשים שבהם עבדתי קשה על המיזם, אבל בעזרת ה' בנובמבר יתחילו הטיסות הישירות מישראל לארגנטינה", הוא אומר בסיפוק. "זה מיזם היסטורי שישפיע על התיירות, העסקים, ההשקעות, העברת הידע, חילופי הסטודנטים ושאר הממשקים בין ארגנטינה לישראל".

הוא סבור שהקשר בין שתי המדינות יכול להניב תוצאות שייטיבו עם שתיהן: "בישראל יש הרבה טכנולוגיה מתקדמת של AI, סטארטאפים וכדומה, ובארגנטינה יש משאב אנושי גדול ומשאבים טבעיים. השילוב בין החדשנות הישראלית ובין ההון האנושי של ארגנטינה יכול להביא ברכה כלכלית גדולה לכולם".

לאחר מינויו, ביקש ואחניש להיפגש גם עם שגריר ארצות הברית בישראל לשעבר, דייוויד פרידמן, והשניים נפגשו במיאמי. "השגריר לשעבר פרידמן אמר לי: 'ברוך ה' שנתן לי את הזכות להיות חלק משמעותי בבנייה, בתכנון ובמימוש

של הסכמי אברהם. זו הייתה מהפכה בכל האזור. בפגישה ההיא אמרתי לו שאני חולם לעשות את אותו הדבר עם מדינות אמריקה הלטינית ולקרוא לזה 'הסכמי יצחק'. אמריקה הלטינית היא אזור מדהים, לא כמו אירופה שהיא יבשת בדעיקה. באמריקה הלטינית יש הרבה דיקטטורים והרבה שמאל רדיקלי, ואני חשבתי שצריכים להקים גוף של כמה מדינות באמריקה הלטינית שהן בעד ארצות הברית וישראל ונמצאות בצד הטוב של ההיסטוריה". כשחזר ממיאמי, דיבר הרב ואחניש עם הנשיא מילי על הסכמי יצחק ועל הרצון שמילי יהיה השליח של המשימה החשובה הזאת.

האם זה התקדם?

"בהחלט. בביקור האחרון, נתניהו ומילי החליטו שהם מתחילים לפעול בנושא. ברוך ה' דיברתי כבר עם נשיא פראגואי פניה, עם נשיא אקוודור גוואה ועם האחים בולסונארו מברזיל, וכולם רוצים להיות חלק מההסכמים הללו". ואחניש סבור שהמודל של מילי בארגנטינה מתחיל לחול מהפכה בדרום אמריקה: "הוא מראה לכולם שאפשר לשנות ולהשתפר. בסוף החודש מתקיים קונגרס של הסכמי יצחק עם הרבה חברי כנסת מאמריקה הלטינית. כרגע רק ארגנטינה וישראל חתומות על ההסכמים, אבל השלב השני יהיה חתימה של עוד מדינות".

המשאלה של מילי והמלך שלמה

איך הכרת את חביאר מילי?

"לפני שנבחר לנשיא, מילי היה איש אקדמיה. הוא גאון בכלכלה והיה מרצה לכלכלה ויועץ כלכלי. הוא התחיל להופיע בתוכניות טלוויזיה ולהסביר מדוע לדעתו ארגנטינה במצב כלכלי גרוע כל כך. מכיוון שהוא מדבר בתוקף ובהתלהבות, בכל פעם שהוא היה מגיע לתוכנית מסוימת הרייטינג שלה עלה, ולכן כולם הזמינו אותו והוא נהיה כוכב. הוא דיבר הרבה נגד הממשלה והסביר לכולם את הנזק של השמאל והפרוגרס".

אחרי שעיתונאי אחד אמר למילי שהוא קצת נאצי, הוא ביקש לדבר נגד אנטישמיות בפני צעירים בקהילה יהודית. "הביאו אותו לקהילה שלי שעוסקת בקירוב, ולכן יש בה הרבה בחורים לא דתיים ואקדמאים". הרב ואחניש ביקש להכיר את האדם שבא לנאום בקהילה שלו לפני שישוחח עם כולם. "שיחת היכרות שתוכנה להימשך עשר

דקות הפכה לשיחה של שעותיים. גיליתי שהוא קורא לה' 'האחד' והרגשתי שיושב מולי בן אדם רוחני. התחלתי להסביר לו את ההשקפה של היהדות ושל התורה בכל מיני נושאים, ואחרי חצי שעה הוא התחיל לבכות. ראיתי שהוא עובר מהפך פנימי".

מילי יצא מהפגישה עם הרב ואחניש והכריז: "יש לי רב ואני מתחיל ללמוד חומש עם רש"י". "הוא קנה את החומש בספרדית והתחלתי לספר לו על משה רבנו, שבעיניו היה דמות מופת, על הערכים, על החירות ועל העבדות במצרים. היינו מדברים אחת לשבוע והוא היה שואל אותי הרבה שאלות. הוא אדם חכם מאוד".

מילי התחיל לשמור את שבע מצוות בני נח, ופעם בשבוע היה מגיע לשיעור של הרב. "הוא היה כבר מפורסם מתוכניות הטלוויזיה שבהן השתתף, אז סטודנטים רבים הצטרפו לשיעור בזכותו", משחזר הרב ואחניש. "אחרי כמה חודשים הוא החליט שהוא רוצה להיות חבר פרלמנט, וב-2021 הוא נבחר לפרלמנט. בנאומיו בפרלמנט הוא היה מדבר על כל מה שלמד אצלי בשיעורי פרשת השבוע. הרגשתי שאני צריך להיזהר בכל מילה שאני אומר לו, כי הוא היה אומר בפרלמנט שארגנטינה היא כמו מצרים, שהנשיא הוא פרעה והעם הארגנטינאי עבדים. את עצמו הוא ראה כמושה רבנו שמביא לעם את בשורת החירות". מילי התחיל להתארח בבית הרב בשבתות, הצטרף לקידוש, היה שר עם המשפחה "שלוש עליכם", נוטל ידיים ומברך ברכת המזון. "הוא הרגיש שאנחנו כמו אחים".

ואתה?

"אני הרגשתי שיש כאן משהו מעל הטבע, שטות דקדושה. אשתי לא הבינה אותי, היא אמרה לי: אתה רב, יש לך המון אנשים שצריכים את עזרתך, אתה מוסר הרבה שיעורים. אתה צריך להקדיש את הזמן לקהילה ולא להוסיף לעצמך עיסוקים

שגוזלים ממך זמן ומשאבים. אבל הרגשתי שזה גדול ממני ושזה לטובה".

כשמילי התארח אצל הרב בראש השנה, הרב אמר לו שראש השנה זה הזמן לבקש מה' משהו מיוחד. "אמרתי לו לבקש כמה דברים, והוא חשב וחשב. הייתי מאוד סקרן ושאלתי: מה ביקשת? הרי מה בן אדם רגיל היה מבקש? נשיאות, כבוד וכסף. אבל מילי ביקש שלושה דברים: חוכמה כדי להבחין בין הטוב לרע, גבורה כדי לקיים את הטוב וסבלנות כדי להמשיך בדרך. מיד סיפרתי לו את הסיפור על שלמה המלך שביקש מה' חוכמה וה' אמר לו: בגלל ששאלת חוכמה, אני נותן לך גם כסף וכבוד. אמרתי לו: בגלל שגם אתה ביקשת מה' חוכמה להבחין בין טוב לרע, ה' יתן לך הכול ככול מכול כול".

לאחר שנהיה חבר פרלמנט, החל מילי את המרוץ לנשיאות: "הוא הרגיש שבזכות הלימוד והתפילות תהיה לו הצלחה. אחד מהסלוגנים של הקמפיין שלו היה 'בזכות כוחות מלמעלה'. אני זוכר שפעם עיתונאית שאלה אותו איך חבר כנסת אחד, בלי מפלגה ובלי כסף, נכנס למרוץ לנשיאות? היא אמרה לו שאין לו סיכוי כי זה לא הגיוני. מילי שאל אותה אם היא מכירה את סיפור חנוכה, שבו המעטים ניצחו את הרבים בגלל רצון ה', ואמר לה: אני אדם אחד, אבל אני לא בא רק בכוחי שלי, אני בא עם כוח מלמעלה. אם ה' ירצה, יהיה נס והמעטים ינצחו".

בעצרות הבחירות שלו, הגיע מילי עם מסור חשמלי שמסמל את הקיצוצים הנדרשים כדי לעצור את הדיכוי-אינפלציה שארגנטינה הייתה שקועה בה אז, ולצאת מהבוץ הכלכלי.

מה חשבת על קמפיין המסור החשמלי?

"הוא אדם שקוף ואמיתי. הרבה פוליטיקאים אומרים דבר אחד וחושבים דבר אחר, אבל הוא לא היה פוליטיקאי והוא איש אמת. אפשר לא לאהוב את מה שהוא אומר, אבל כולם יודעים שמה שהוא

מיישם אותה אבל זה לא פשוט. ארגנטינה היא כמו אדם שחי במשך 70 שנה באורח חיים מאוד לא בריא ועשה את כל מה שלא צריכים לעשות, ולכן תהליך התיקון קשה ומוורכ. המצב בארגנטינה משתפר, אבל אלה תהליכים שבהתחלה הם קשים מאוד ולאט לאט הולכים ומשתפרים. גם העולם רואה את זה ופתאום כולם רוצים להשקיע בארגנטינה. בנוסף לכך, נשיא ארגנטינה נהיה מפורסם בכל העולם ומביא הרבה גאוה לאומית. אני חושב שהוא אחד מעשרת האנשים המשפיעים בעולם". הוא סבור שלמילי יש סייעתא דשמיא גדולה: "גם הרב דוד אבוחצירא אמר לו שה' שולח לו ברכה והצלחה בגלל שהוא הולך עם ה' ובגלל שהוא בצד של הטוב בעולם. הרב אבוחצירא אמר לו אתה ניצוץ של יתרו', ולמרות שהרב אבוחצירא לא יוצא מנהריה בדרך כלל, את מילי הוא בא לפגוש כבר שלוש פעמים כדי לתת כבוד למלכות. בביקור האחרון של מילי בישראל הרב ישב איתו שעה וחצי".

תמיכה במשפחות החטופים הארגנטינאים

לפני 7 באוקטובר, אשתו של הרב ואחניש לא כל כך רצתה לבוא לישראל: "היא אמרה לי: יש לנו פה בארגנטינה משימה קדושה של קירוב רחוקים והנהגת קהילה, למה לעזוב אותה? אבל אחרי 7 באוקטובר היא אמרה לי שעכשיו זה כבר לא תפקיד דיפלומטי או פוליטי, אלא תפקיד הומניטרי ואנושי. היו יותר מ-23 אורחים ארגנטינאים חטופים והמון משפחות חטופים מארגנטינה, ואשתי אמרה שחייבים לבוא לישראל בשבילם. בשנה וחצי הראשונה מפרוץ המלחמה התפקיד הכי חשוב שלי היה לתמוך במשפחות, לעזור להן ולהפעיל הרבה לחץ למען שחרור החטופים".

השגריר עמד בקשר עם כל משפחות החטופים הארגנטינאים כמו קוניו, הורן, מרמן, הר ועוד.

הרב ואחניש ביקש להכיר את האדם שבא לנאום בקהילה שלו לפני שישוחח עם כולם. "שיחת היכרות עם מילי שתוכנה להימשך עשר דקות הפכה לשיחה של שעותיים. גיליתי שהוא קורא לה' 'האחד' והרגשתי שיושב מולי בן אדם רוחני. התחלתי להסביר לו את ההשקפה של היהדות ושל התורה בכל מיני נושאים, ואחרי חצי שעה הוא התחיל לבכות. ראיתי שהוא עובר מהפך פנימי"

צילום: שגרירות ארגנטינה

"מפרוץ המלחמה התפקיד הכי חשוב שלי היה לתמוך במשפחות החטופים הארגנטינאים. השגריר ואחניש עם משפחות החטופים

"אחרי השחרור של כולם עשינו כאן ערב אסאדו עם כל המשפחות ועם החטופים ששחררו וכולנו בכינו". הוא מראה לי סרטון שבו איתן הורן מוירדים יחד עם אימם את המדבקות של סמל החטופים שהודבקו לבקשתה בשגרירות. "כשהם היו בשבי, הדבקתי את המדבקות שהיא הביאה ואמרתי לה שנוריד אותן יחד עם איתן ויאיר, וכך היה".

הוא סבור שגם לנשיא מילי יש זכויות בנוגע לשחרור חלק מהחטופים הארגנטינאים: "כשהנשיא מילי ביקר בכותל בפעם הראשונה הוא בכה מאוד. אחרי זה שאלתי אותו: מה ביקשת? והוא אמר לי: לא ביקשתי, באתי להגיד תודה! ה' נתן לי כל כך הרבה עד עכשיו, אז שאני עוד אמשך ואבקש? באתי רק להודות". לאחר הביקור ההוא של מילי בכותל, שוחררו במבצע של צה"ל שני חטופים ארגנטינאים. "ה' נתן לו שכר", אומר הרב. "זה היה המבצע היחיד שבו שחררו רק שני חטופים ושניהם היו ארגנטינאים, וזה קרה בדיוק יומיים אחרי שהוא עזב. אני בטוח שזה קרה בזכות הביקור שלו בכותל ובזכות קידוש השם שלו".

אומר זה מה שהוא באמת חושב ומתכוון לעשות. אתה חושב שזה מה שגרם לציבור בארגנטינה להצביע לו?

"לא רק זה. יש הרבה סיבות. אחת מהן היא שהעם הארגנטינאי מאס בפוליטיקאים כי הם התנהלו כמו קסטה גבוהה. מילי אמר לעם שהפוליטיקאים אומרים שהם בעדם, אבל בעצם רק רוצים לקחת את הכסף לעצמם וששאר העם יהיה עני. הוא אמר להם 'אני באתי לשבור את הקסטה, אני רוצה לעזור לכולם'. תמיד אמרתי לו שיש סגולה רוחנית שאומרת שדברים שיוצאים מן הלב נכנסים אל הלב. המסר של מילי יוצא מעומק ליבו. הוא מאמין בזה. באופן אישי הוא שונא את הפוליטיקה ולא רוצה להיות שם, אבל הוא מאמין שיש לו משימה. מבחינתו הוא שם בשביל העם".

האם הוא הצליח לדעתך?

"ארגנטינה במצב הרבה יותר טוב כעת מכמה בחינות", הוא מאשר. "קודם כול מבחינת מורלית: פעם ראשונה בהיסטוריה אחרי 80 שנה שארגנטינה נמצאת בצד הטוב של ההיסטוריה. בנוסף לכך, יש למילי תוכנית לתיקון כלכלת ארגנטינה. הוא

"אני חושבת עליו כל
הזמן. אני קמה עם זה
וחושבת: אולי היום יקרה
הנס?". גיטי קליינרמן

התקווה לא בעלמה

לפני ארבע וחצי שנים התהפכו חייה של גיטי קליינרמן כשבנה מוישי בן ה-16 נעלם ללא עקבות. מאז היא מנסה לנהל שגרה משפחתית של ילדים, לידות וחתונות, במקביל למאמצי חיפוש בלתי־פוסקים ועם ספק שמכרסם בלב בכל רגע, אבל מקפידה לחייך ולהאמין בטוב: "אני מדמינת את החזרה שלו וזה נותן לי כוח"

צורית פניגשטיין // צילום: לירון מולדובן

צילום: באדיבות המשפחה

רק אחרי שבוע התברר להורים שהוא נעדר. מוישי קליינרמן

איתו. "נולדנו לדור שבו הכול אינסטנט וכולם רוצים סיפוק מידי, אבל זה לא עובד ככה. סבלנות, זה מה שאני לומדת. 'אף על פי שיתמהמה, עם כל זה אחכה לו'. זה המוטו היהודי".

"מוישי יחזור לבית שמח"

אני מנסה לשמוע מגיטי אם בכל זאת יש איזו תחושת בטן אימהית, איזו הרגשה שהוא חי. "יש בלי סוף וריאציות של דמיונות, אבל זה לא רלוונטי. אין לי באמת מידע. כל עוד אין מידע מהימן או גופה - יש תקווה שהוא חי היכן שהוא. גם על פי ההלכה, אין שבעה ומניחים שהוא חי כל עוד לא הוכח אחרת. אנחנו מחכים ליום הטוב שמוישי יימצא בריא ושלם. זה מה שאני רוצה לדמיין וזה מה שנותן לי כוח".

מה עוד נותן לך כוח לעמוד בניסיון הקשה הזה במשך כל כך הרבה זמן?

"אני משתדלת להתרכז בהווה, חיה את הכאן ועכשיו. כשאני בעבודה אני הגרסה הכי טובה של עצמי, מרוכזת במטלות. ואם אני בבית, אני הכי אני שיש כרגע. זה עושה סדר ורוגע ונותן ביטחון ויציבות".

מאז שמוישי נעלם, החיים של גיטי לא נעצרו. להפך, הם תבעו את מקומם בעוצמה: "חיתנתי כבר שתי בנות מאז, נולד לי בן לפני כשנה וחצי, וממש לאחרונה זכיתי להיות סבתא לנכד. אני מודה על הטוב וגם כאובה. חשוב לי לשמור על המשפחה וליהנות מהנחת. אנחנו אומנם כבר לא מצטלמים באירועים כמו פעם. אין טעם, המשפחה חסרה. החיסרון נוכח מאוד, אבל יחד עם זה אנחנו ממשיכים בחיים. אני מקווה שהתקופה של ההמתנה תהפוך למתנה. הכאב גידל אותי אישית כיהודייה מאמינה. התובנה הזאת נותנת חוסן לכל המשפחה".

לשמואל וגיטי קליינרמן, הורים לתשעה, אין פריבילגיה להתייחס. הם עומדים בקשר עם גופים שונים כדי להמשיך בחיפושם, מתפללים ומקווים. ובתוך כל המסע הזה הם נדרשים להחזיק בית יציב ובריא. "הילדים סופגים בבית את הצער, אבל גם את היכולת לבחור לחיות. הם מתמללים את מה שאני אומרת. שמעתי את הבת שלי מדברת ממש כמוני וזה שימח אותי. יש להם דוגמה אישית והם חיים את זה. זה קשה, אנחנו לא מבינים למה הקדוש ברוך הוא עושה מה שהוא עושה, אבל אנחנו חיים באמת. גם כדי שכשמוישי יחזור, הוא יגיע לבית שמח".

והם ממשיכים לעבוד על איתורו של מוישי. אבל המשפחה לא מסתפקת בזה: "מי שאמון על החקירה הרשמית היא המשטרה ואין להם מספיק כוח אדם. יש את יכ"ל - יחידת הכלבנים, שהם גוף אזרחי עם כלבים, אמצעים טכנולוגיים והרבה מתנדבים. גם זק"א נכנסו לתמונה, עוד לפני המשטרה. אבל בשורה התחתונה אני לא יודעת כלום".

בתקופת היעדרותו של מוישי היו כמה חשודים שנעצרו ושחררו, וכיוונים רבים נחקרו ביסודיות. אני רוצה לשמוע את פרטי המסע, אבל גיטי לא מוצאת טעם לספר על חקירות שלא הועילו. "אפשר לכתוב ספרים על כל הניסיונות. עשינו כל מה שאפשר, כולל דברים הזויים. עשו למשל אולטרסאונד לאדמה באזור שבו הוא נעלם. ניסינו דברים מיסטיים. בסוף יצאו מזה גם דברים טובים - במהלך החיפושים מצאו עצמות של נעדרים אחרים והצילו הומלסים רגע לפני שהיה מאוחר מדי. זה אזור סבוך מבחינה טופוגרפית, עם בורות, מערות וסלעים. מצאו בו מערות שלא ידעו על קיומן".

היעדרו של מוישי שאב את כל המשפחה לעשייה סביב החיפושים. "אחי נהיה מומחה באיתור נעדרים, והוא נמצא איתנו לאורך כל הדרך. הוא זה שמצא את מוישי לודמיר מביטר עילית שנסחף בנחל מודיעין. נעשיתי בעצמי כתובת למי שעברו חוויות דומות ועזרתי לאימהות של ילדים שנעלמו".

איזה טיפ אפשר לתת לאמא מבוהלת שלא יודעת מה עלה בגורל הילד שלה?

"אני אומרת להמשיך, לא לעצור, ויחד עם זה להרפות, לא להיאבק, לקבל את המציאות. לשמור על יציבות הבית ועל הנפש. אדם שנמצא בטירוף של חוסר ודאות עלול להשתגע, וכשאדם מרפה ועוסק בעוד דברים יש סיכוי שדברים יקרו. כל החיים הם תהליך. כל ילד זה תהליך".

גיטי מצביעה על אתגר שכולנו מתמודדים

"אפשר לכתוב ספרים על כל הניסיונות. עשינו כל מה שאפשר, כולל דברים הזויים. עשו למשל אולטרסאונד לאדמה באזור שבו הוא נעלם. ניסינו דברים מיסטיים. בסוף יצאו מזה גם דברים טובים - במהלך החיפושים מצאו עצמות של נעדרים אחרים והצילו הומלסים רגע לפני שהיה מאוחר מדי"

דיווחים, רובם מסתיימים באיתור בטעות המיידי של שעות עד ימים. אבל בסופו של דבר יש כמה בודדים שלא נמצאים, ומדי שנה נוספים כ-20 נעדרים לרשימה המתארכת". היא מזכירה את עמותת 'בלעדיהם', שנוסדה על ידי בני הזוג מיניביצקי שבנם דניאל נעלם, ומסייעת למשפחות אחרות במצבם. אני תוהה בקול אם יש סיבה לאופטימיות. "יש הרבה סיפורים עם סוף טוב. למשל, ב-2023 נמצא בחור בשם שלום רוטבן מקריית מלאכי, אחרי שנעדר כמה שנים. מתברר שהוא טייל וחצה את הגבול לירדן, שם אושפז בבית חולים פסיכיאטרי ולקח זמן עד שאותר וחזר הביתה".

זה מעודד?

"כל סיפור הוא לגופו, לא דומה לסיפור שלי", היא אומרת. "אני נתלית בסיפורי התנ"ך, בסיפור יוסף הצדיק. יוסף נעדר 22 שנים וחזר. זה שיא הציור של תקווה ואופטימיות".

גם כיום, אחרי ארבע וחצי שנות היעדרות, למשפחת קליינרמן עדיין אין קצה חוט. כשהתייחסו מהמשטרה שכרו חוקר פרטי, ואחריו חוקר נוסף. מדי פעם עלו השערות וחשדות שנבדקו והופרכו. "שילמנו המון כסף. עזרו לנו בקמפיין גיוס. כבר כמה פעמים חשבנו שעלינו על משהו, אבל היום אין לנו מושג. הדברים לא ברורים. מוישי לא השאיר עקבות".

ביחידת החקירה במשטרה שעומדת בקשר עם משפחת קליינרמן טוענים שהתיק על השולחן

ת גיטי קליינרמן אני פוגשת במשרד שלה במודיעין עילית. אני יורדת מתוך המולת הרחוב בגרם המדרגות ונוחתת לתוך מציאות אחרת במרחב צעיר, מעוצב וממוזג. "זה מתחם לעצמאיות בעלות עסקים קטנים", היא מציגה לי את המקום המפתיע בסגנונו בלב העיר החדרית, מקום שמרגיש כמו חלל עבודה תל-אביבי עדכני. אל השיחה איתה אני ניגשת בזהירות ובחשש, בכל זאת מדובר באמא שסוחבת על גבה כבר כארבע שנים את פרשת ההיעלמות של בנה מוישי. אבל גם גיטי מפתיעה, והיא לחלוטין לא האשה האומללה והחלשה שציפיתי לפגוש.

מוישי קליינרמן נראה לאחרונה בשבת במירון לפני כארבע שנים, כשהיה בן 16, ומאז נעלמו עקבותיו. "לפני ארבע וחצי שנים, בכ"ו באדר תשפ"ב, מוישי עלה להר מירון ונסע לשבת התאחדות עם חברים. זו הייתה שבת חורפית. אני יודעת שהוא תכנן לחזור ליישיבה מיד אחרי השבת והשאיר ביישיבה את התפילין. דיברנו ביום שישי. באחד הטורפים מוישי שכח את הטלפון, והתקשר מטלפון של חבר כדי לומר לנו שבת שלום. הטלפון שלו חזר אלינו בהמשך, בלעדיו. במשך השבוע לא דיברנו איתו כי ידענו שהוא בלי טלפון, אבל לא דמיינו שמשוה קרה. ביום שישי, כשלא התקשר כהרגלו לומר שבת שלום, התחלתי לדאוג. התקשרנו לחברים בניסיון לאתר אותו, ללא הצלחה. נכנסתי לשבת בהרגשה נוראית. איפה הילד? במוצאי השבת נסענו ליישיבה, ורק אז הבנו שהוא לא היה ביישיבה כל השבוע".

בני הזוג קליינרמן נחרדו לנוכח הידיעה הזאת, אבל הבהלה שלהם לא הותירה רושם על המשטרה. מכאן החל מסע של התנגשות עם המערכת. גיטי מתארת תחושות קשות של גרירת רגליים:

"פנינו למשטרה, ולקח זמן עד שהם התחילו לחקור באמת. בחודשיים הראשונים הרגשתי שהם עושים דברים רק בשביל הפרוטוקול ולא באמת מחפשים. זו הרגשת חידלון וחוסר אונים".

אבל היא לא נבשרה. גיטי "הלוחמת", כפי שהיא מעידה על עצמה, יצאה לקרב. "התחלנו להפעיל קשרים ולהיעזר באנשי תקשורת. הגעתי לכנסת, ישבתי בוועדה לביטחון הפנים (היום הוועדה לביטחון לאומי - צ"פ) וזרחת את נשמת. רק אז זה עלה לכותרות והמשטרה התחילה לפעול באמת. למרות שזו הייתה שנת 2022, כל הטכנולוגיה לא הועילה. גילינו שרק 20 מצלמות מתוך 60 באזור מירון עבדו בשבת ההיא. יש לנו חוסר אמן במערכת, הרגשה שמנסים למרוח אותנו".

איך נשארים שפויים עם חוסר האמן הזה?

"הדבר היחיד שמחזיק אותי הוא הידיעה שיש השגחה, שגורל הילד שלי אינו נתון בידי השוטרים או הפקידים. אם לא הקדוש ברוך הוא, לא הייתי נשארת שפויה. אני יודעת שהוא יגרום למציאתו בטוב וברע. אנחנו לא פטורים מהשתדלות, אבל בסוף זה רק הקדוש ברוך הוא. אנחנו מוגבלים והוא לא מוגבל. הוא יודע מה הוא עושה. אנחנו יכולים לטעות, אבל הקדוש ברוך הוא לא טועה".

"גם יוסף חזר אחרי 22 שנה"

הסיפור של מוישי נראה חריג ויוצא דופן, אך גיטי גילתה שהיא לא לבד בחושך הזה. "לא הכרתי את המציאות הזאת עד היום, אבל יש בישראל יותר מ-600 נעדרים. כל שנה מתקבלים עשרות אלפי

"אני מרגישה שנבחרתי. זה בפירוש תפקיד וזו שליחות. זאת מציאות לא נורמלית, זה לא אתגר רגיל, וכן, יש לי משימה שה' שלח לי. אני מרגישה שאני כמו חייל בגזרה, שיש לי תפקיד לקדש את שמו של הקדוש ברוך הוא ולקבל את הניסיון הזה באהבה, עם כל הקושי וכל החושך וכל ההסתרה. וברוך ה' אני עומדת בזה"

רפאל חיים חדר ודוד ישראל פדידה. אני לא יודעת למה באזור הזה נעלמים אנשים". עם הזמן התחילה לפעם בגיטי תחושת שליחות. "אני מרגישה שנבחרתי. זה בפירוש תפקיד וזו שליחות. זאת מציאות לא נורמלית, זה לא אתגר רגיל, וכן, יש לי משימה שאני כמו חייל בגזרה, שיש לי תפקיד לקדש את שמו של הקדוש ברוך הוא ולקבל את הניסיון הזה באהבה, עם כל הקושי וכל החושך וכל ההסתרה. וברוך ה' אני עומדת בזה".

טיפול מנטלי לירידה במשקל

אני סקרנית לשמוע על המתחם המיוחד שאנחנו יושבות בו. 'קליקה' הוא, כאמור, מתחם לעצמאיות בעלות עסקים קטנים במודיעין עילית. יש במרחב חלל גדול מחולק ויש בו משרדים סגורים. "שפה הרבה שיתופי פעולה בין הנשים. קולגות כאן עשו לי את המיתוג ואת הגרפיקה, הגעה ועימוד בספר מתכונים שהוצאתי. מיישה מפנה צילמה את החתונה שלנו".

ספרי קצת על העסק שלך.

"אני מאמנת נשים להתנהלות תזונתית נכונה. לפני 13 שנים הייתי בעודף משקל של כ-25 קילוגרמים, לא האמנתי בדיאטות. האמנתי שעדיף להיות שמנה ושמחה ולא להסתגף עם אוכל דל שזמן ומוגבל".

גיטי שינתה את דעתה כשנתקלה בטניטה. "זה מכשיר מדעי מיפן שמודד ומנתח את הרכב הגוף. הוא נותן תמונה של מסת השריר, עצם, נוזלים, שומן. הבנתי שאני בחוסר איוון ובחירתי בחיים". בעזרת מאמנת היא עשתה שינוי גדול בהרגלים, ירדה במשקל, ומאז אימצה אורח חיים בריא יותר. "הבנתי שזה יכול לעזור גם לאחרים. למדתי כחמש שנים תזונה בכל מיני מקומות, ואני ממשיכה ללמוד. לקחתי כל מיני גישות והרכבתי את התוכנית שלי".

גיטי גאה מאוד בשיטה שפיתחה: "הדגש הוא על כלים מנטליים. אני עובדת עם המתאמנת על הרגלים ויכולת שליטה ומתאימה לכל אחת את מה שנראה נכון לה". השיטה שפיתחה גיטי משלבת כלים משיטות שונות כמו CBT ו-NLP והדרכות של הרמב"ם. בתהליך בודקים יחד מה עשוי להיות המקור לחוסר האיוון ולומדים איך להסתכל על הדברים ואיך לשנות את ההתנהגות. "זה ממש טיפול פסיכולוגי. נשים משאירות אצלי סודות, זה מקום בטוח. כשאדם משחרר ומרפה הוא זוכה לשפע".

יש לה גם קורס דיגיטלי לתזונה וספר מתכונים שהוציאה. "כבר 12 שנים אני עוזרת לאנשים. זה סיפוק גדול. יש לי סיפורי הצלחה מרגשים. אנשים שהגיעו למצבים קיצוניים ואחרי שינוי ההרגלים נמנעו מניתוח, למשל. זה תהליך מנטלי ואני משתמשת בכלים של חוסן".

המסע שלך משפיע גם על העסק?

"בעקבות מה שעברתי אנשים מרגישים שאני יכולה להבין יותר קושי. אני מחזירה לאנשים את השליטה בחיים שלהם. זה מתחיל בתזונה ומשפיע על מעגלים של בריאות, הורות, על כל החיים. העסק שלי עלה מאוד בשנים האחרונות כי הכלי שלי מתרחב ויש יותר מקום להכיל את השפעה. כשעוזרים לאנשים זה מרפא גם משהו בנפש שלנו".

בסערת נפש, דואגים וכאובים, ועומדים מולנו באדישות. במשטרה לא הרגישו דחיפות למצוא אותנו, אפילו לא גילו אמפתיה. זו מדינה קטנה, איך יכול להיות שאנשים נעלמים בה? אני כבר מתחילה להאמין בכל הקונספירציות. אולי המשטרה משתפת פעולה עם זה? אולי זה קשור לחטיפת ילדי תימן? אני כבר לא יודעת".

אני מסתכלת על גיטי. עם כל הכעס, הדאגה והגעגוע, היא הצליחה להשיג שליטה מסוימת על מה שהיא כן יכולה. היא מצליחה אפילו לשמוח, וזה פלא בעיניי. אבל בעיניה זה טבעי, היא פשוט רואה את הטוב: "אני מרגישה שה' מחבק אותי וגם מרעיף עליי דברים טובים. ה' שולח לי סימנים שהוא איתי, מלווה אותי. זכיתי לשידוכים טובים לבנות וזכיתי להיות סבתא מהר. ברור שהוא מלווה, דברים טובים קורים".

אחד מהדברים הטובים הללו הוא החיבוק שקיבלו מעם ישראל. "זכינו להרגיש אחדות, חיבוק. אנשים מכל המגזרים הגיעו לתמוך בנו בכל מיני אופנים. זה מרגש. אני מרגישה את החיבור של עם ישראל ברוחניות ובגשמיות. אין כמו עם ישראל בעולם. למשל, יום אחד הגיעו מאחד היישובים הסמוכים עם ארגו של חומרי יצירה לילדים. פעם הגיע מישו מאור יהודה. הוא שאל: איך את מאורגנת עם הילדים לקראת שנת הלימודים הבאה? קנו לנו מכשירי כתיבה, ילקוטים, דברים שאת לא מאמינה. אנשים חושבים מחוץ לקופסה. אנשים שגרים בחו"ל שלחו מגש פירות, ועוד המון. יש לי ספר עב כרס לכתוב על החסדים".

מי מלווה אותך וותמן בך לאורך הדרך?

"יש לי את המשפחה הגרעינית המדהימה, יש לי חברות טובות ומשפחה מורחבת תומכת. ובסוף זה הקדוש ברוך הוא שמלווה אותי. אני כמו תינוק בידיו, מרגישה שהוא נותן לי כוחות מעל הטבע. לא כוחות אנושיים, לא כוחות שהכרתי קודם".

המלחמה תפסה את גיטי במצב פגיע, וסיפור החטופים נגע לה במיוחד והפעיל אותה. "הבנתי את המשפחות, למרות שזו לא בדיוק אותה סיטואציה שאני חווה. מצד אחד, היה להם בדל מידע שאין לי, מצד שני הם ידעו שהילדים שלהם סובלים אצל אויב אכזר. כל יום התפללתי ואמרת תהילים. לא הרפינו. בזכות העם שהיה מאוחד, ה' עשה לנו ניסים מטורפים בשנים האחרונות. זה נותן גם לי תקווה".

את בקשר עם ההורים של היימנוט קסאו, הילדה שנעלמה בצפת לפני קצת יותר משנתיים? "אין לי קשר עם ההורים שלה, אבל אני מרגישה שיש קשר בין הפרשות. שתיהן קרו באזור הר מירון, בגזרה הצפונית. זה עצוב, שניהם ילדים. זה שונה ממבוגרים. זה אזור שהיו בו לאורך השנים כמה פרשות דומות. חוץ מהיימנוט ומוישי, גם משה אילוביץ' נעלם כמה שנים לפני מוישי, והשאיר את אשתו עגונה עם חמישה ילדים. וגם

ומסורבלת", היא נאנחת, "אני חושבת עליו כל הזמן. אני קמה עם זה וחושבת: אולי היום יקרה הנס? אני מתגעגעת. בשבת אנחנו מסדרים לו מקום ליד השולחן וצלחת. אני ממשיכה לספור אותו בבישולים ובכל דבר. בהתחלה המשכתי לקנות לו בגדים לקראת כל חג, אבל כבר הפסקתי. אני אפילו לא יודעת מה המידה שלו היום. השמחה לא שלמה, יש חור. יחד עם זה אנחנו לא מרפים, ממשיכים ומאמינים שככה צריך להיות עכשיו".

הקושי הגדול ביותר מבחינתה הוא הספק. "לא לחינם חז'ל אמרו שאין שמחה כהרתת הספקות. זה ניסיון נורא". גיטי מצאה דרך לנרמל גם את הספק: "גם עם ישראל כולו חי את חיי בחוסר ודאות ובכל זאת הוא ממשיך לחיות. היום אני מבינה שאין ודאות באמת בשום דבר - לא בהריונות, לא בלידות, לא בגידול ילדים. אין ודאות אף פעם". גיטי של היום גם הרבה יותר חרדתית, "אני כל הזמן מתעדכנת מה קורה עם בני המשפחה", אבל גם הרגילה את עצמה לומר מיד משהו טוב או אופטימי: "בסופו של דבר ה' נותן כוח וצריך לבחור. תמיד הייתי לוחמת. אני מרגישה שנלחמתי, עשיתי כל מה שיכולתי ואני ממשיכה בתפילות".

את מרגישה שהעמידה האיתנה שלך משפיעה על אחרים?

"שמעתי מהרבה אנשים שקיבלו כוח ופרופורציות לחיים, נתתי להם תקווה. בשטף היומיום, לא מתמקדים מספיק ביופי ובטוב. לי חשוב להודות, לא לקבל את הטוב כמונן מאליו". היא מדמה את החיים למסע: "במסע סוחבים ויש אתגרים וקורים דברים טובים וטובים פחות. בסוף זה כיף וזה טוב, וגיישה חיובית תמיד עובדת לטובת כולנו". אני מתפלאת לשמוע את המילים האלה ממני שחיה מלאים דאגה לגורל בנה. "תמיד הייתי אופטימית, חיונית ומחייכת", היא מסבירה. "אני מאמינה שחשוב לחייך, זה עושה טוב לסביבה ולעצמך. אני יודעת ומאמינה שהכול ממנו. זה מרגיע אותי".

יש גם כעס ותסכול?

"בוודאי. בהתחלה הרגשנו חוסר אונים, והמפגש עם חוסר המעש של המשטרה היה מכעיס. אנחנו יודעים שלא עשו מספיק, הרגשנו שאנחנו מגיעים

לגיטי הייתה מההתחלה אינטואיציה בריאה, והיא החליטה שהבית שלה יהיה בריא ומלא חיים. "מהרגע הראשון לא ויתרתי לילדים. הם הלכו ללימודים ונבחנו כמו כולם, לא הסכמתי שיעצרו את החיים. אני אומרת להם בבית שמים זורמים זה חיים, ומים עומדים זה ביצה. זכינו בחיים, עוד ילד, עוד נכד. מתנות שה' נתן לי בזכות שעמדתי בניסיון, נכנעתי לרצון ה' והמשכנו את החיים".

לפני כשנה וחצי, כאמור, ילדה גיטי את בנה הקטן. "ילדתי בן שלא מכיר את מוישי. קראנו לו יוסף חיים. אנחנו רוצים להוסיף ולחיות. גם במישור הלאומי, אחרי הטבח במחנות תורה, הרגשתי שהשונאים רוצים לחסל ולהרוג ואנחנו מוסיפים חיים. השם יוסף, כאמור, מזכיר את סיפור יוסף הצדיק. בשבילי זה סיפור חשוב להיתלות בו, ואני זוכרת כמה הדמות של יוסף הייתה משמעותית בשביל מוישי. הוא היה מחובר, נסע המון לקבר יוסף בשכם. הוא היה מחובר מאוד לקברי צדיקים".

לא חששת להביא ילד לתוך בית שנמצא עכשיו במצוקה?

"להפך. יוסף חיים הוא ילד מדהים, מתוק ושמח, הוא גבר קטן. הוא נכנס לבית עם הרבה כוחות, בית שיוודע להתמודד. זכיתי לילדים מדהימים ומחושלים. אנחנו עוברים תהליכים עם כל אחד מהילדים. זה בעצם אתגר שמתחלק להמון חלקים, ואני צריכה ללוות כל אחד מהילדים במסע הזה. לא תמיד זה פשוט. גם במעגלים מסביב יש אנשים שהושפעו מהסיפור שלנו. אחד החברים של מוישי לקח את זה לא טוב. זה פגע בו, יש לו סיוטים, הוא לא היה במצב טוב".

המשטרה לא משרדת אמפתיה

מוישי הוא הילד השני מתוך תשעה. "ילד רוחני, קדוש", מספרת גיטי בגעגוע, "לא שגרת. כשהיה כבן שנתיים, פתח את ספריית ספרי הקודש. שאלתי אותו מה הוא עושה, והוא ענה: אני רוצה ללמוד תורה. בסביבות גיל שש הוא התעורר בבכי כי עדיין אין לנו בית מקדש. התפילות שלו היו מיוחדות, הוא חבר של כולם". היא מחייכת כשהיא נזכרת בחיך שלו. "יש לו חיך מיוחד. הוא ילד שתמיד רוצה לעזור. הרשים אותי שהוא היה ער למצוקות של אחרים ודאג להושיט עזרה. הוא הביא הביתה המון אורחים לשבתות".

איך נראה היומיום של אמא שלא יודעת איפה הילד שלה?

"אני כבר לא אותה גיטי, אני יותר איטית

צילום באדיבות המשפחה

"למשטרה אין מספיק כוח אדם, אנחנו נעזרים בגופים נוספים". גיטי קליינרמן עם יחידת הכלבנים בחיפושם בהר מירון

צילום: לירון מולדובן

ירון בר

55

 נשוי לורדית, אב לחמישה

 תושב אלעד

 זמר, יוצר ושדרן

התחלה כפרית // נולד וגדל בשכונת הפועל המזרחי בפתח תקווה. "השכונה גבלה בכפר אברהם והייתה ירוקה להפליא, עם פרדסים, שדות ורפתות. אמא הייתה מקבלת חלב טרי מהרפתן ומחממת אותו כדי שנקבל את המרכיבים הכי טובים, למרות שהייתה מכולת מול הבית. גדלתי בבית ליברלי ופתוח עם מקום להתפתחות". הבכור משישה אחים.

אבא // ציון בשארי (87), עלה מתימן בשנת 1948 ועבד עשרות שנים כמנופאי בסולל בונה. "איש של עבודה, אבל מעל הכול מאיר פנים לכולם. היו אומרים עליו שהוא מסוגל להסתדר עם כולם מרוב אהבת האדם שהקרין, תכונה שכולנו ספגנו בבית. שימש גם כגבאי וכבעל קורא בבית הכנסת, והחינוך העיקרי שקיבלנו מההורים היה הדוגמה האישית הזאת".

אמא // צביה בשארי (80), עבדה במשך עשרות שנים כגננת אהובה של הגיל הרך בשכונת ילדותו. "מאז שאני מכיר את עצמי היא הייתה עם הקטנטנים, ועד היום היא בקשר עם עשרות רבות של ילדים שחלקם כבר הפכו לסבים בעצמם. כשאתה אומר את השם צביה בשארי בשיכון הפועל המזרחי, מיד כולם מספרים בגאווה שהבן או הנכד שלהם התחנכו אצלה".

גילוי הכישרון // ביסודי למד בבית הספר הממלכתי־דתי ניר עציון בכפר אברהם. "תמיד הייתי מחובר לשירה, אבל הפריצה החלה בזכות המורה שלי, שרה הרשקופ ע"ה, שהחליטה באחת ממסביבות בית הספר שאני הולך לבצע את השיר 'שומר ישראל'. נבהלתי והתחמקתי כי אני ביישן גדול, אבל היא התעקשה. עליתי לשיר, ומאז אני עמוק בתוך עולם המוזיקה".

קפיצת מדרגה // את לימודי התיכון המשיך בישיבת כפר גנים, שם שולבו לימודיו התורניים עם פריצה מוזיקלית משמעותית במקהלת הישיבה. "התקבלתי למקהלת 'פרחי גנים' של יענקלה רוטנר, האבא המוזיקלי שלי, ובתוך זמן קצר יצאנו לסיבוב הופעות בצרפת, בבליה ובאנגליה כדי לגייס כספים ולהביא אווירה יהודית לגולה. ראש הישיבה, הרב נחמן צוקר ע"ה, אהב אותנו כבני דודא באופן אישי שאחרי כל מסע נקבל שיעורי עזר כדי להשלים את החומר הלימודי. היה לו חשוב שנצא משם בני אדם ותלמידי חכמים, ולא רק מוזיקאים או זמרים".

שירות מוזיקלי // למרות הנתונים המתאימים ללחימה, את שנותיו בצה"ל העביר בלהקת הרבנות הצבאית. "החזקתי בפרופיל קרבי והייתי בנוי לכך, אך אבי הסביר לי שחשוב לנצל את הכישרון המוזיקלי כדי להביא הווי לחיילים במוצבים. בבקו"ם עשו לי צרות ואיימו להעמיד אותי למשפט אם לא אתגייס לשריון. אימי הרימה בחשאי טלפון למשפחה שמקורבת למנהל המוזיקלי של הלהקה, מונה רוזנבלום. למחרת מפקד הבקו"ם קרא לי למשרדו, ביקש שאשיר 'אדון עולם' והודיע לי שהתקבלתי. שירתתי שלוש שנים אינטנסיביות ומאתגרות, וזכיתי לחיבוק חם ממונה שהפך אותי לבן טיפוחיו ולסולן בלהקה".

עסקי השמחות // במקביל לשירות הצבאי החל להופיע באירועים, ובהמשך הפך לשותף בניהול אחת הלהקות המוכרות במגזר. "תוך כדי השירות קיבלתי אישור להופיע בחתונות, ואחרי חצי שנה להקת 'ענבי הגפן' קלטת אותי. עם השחרור המשכתי לעבוד עם מנהל ההרכב נועם חייט כשותף מלא, תחת המותג

שהסגנון הישראלי הזה תפור בדיוק למידותיי. השיר הזה הפך למקפצה שלי להפקת שירים אישיים שיצאו מאז בקצב קבוע. בהמשך כבר הלחנתי בעצמי שירים, כמו הלחן למילים של רבי נחמן 'כי באמת אם היו הכול שומעים'".

אפיקים חדשים // לצד התוכנית השבועית ברדיו, הוא ממשיך לשיר באירועים נבחרים ועוסק במגוון תחומים יצירתיים ועסקיים. "אני עדיין מופיע לעיתים ומבצע שירים בחופות, בעיקר לציבור החרדי, אך מרכז העשייה שלי השתנה. יחד עם אשתי הקמנו באלעד את 'אפריון', חנות לתכשיטי זהב ויהלומים שנולדה בתקופה שבה לקחתי פסק זמן מהרדיו. בנוסף לכך, אני מתעסק בצד הטכני והאומנותי של עולם המוזיקה ומעצב אולפנים. זכיתי לעצב אקוסטית וויוזאלית את האולפנים של תחנת הרדיו 'קול חי' וכן את אולפן ההקלטות המוכר של אלי קליין".

מהפך רוחני // נקודת המפנה הרוחנית בחייו התרחשה לפני 27 שנים, עם הצטרפותו לשיעוריו של הרב שלום ארוש. "אני חב לרב את חיי, הוא מורי ורבי ועטרת ראשי שעיצב לי את האישיות ואת אהבת ישראל. לאחר שהתחלתי לפקוד את שיעוריו בחולון הלב שלי נפתח, ובהמשך זכיתי לנהוג בשבילו לא מעט בנסיעות הארוכות ביותר ברחבי הארץ, ממצפה רמון ועד קריית שמונה. מהנסיעות הללו קיבלתי דוגמה אישית נדירה של יהודי שתוכו כברו, שמעתי כיצד הוא מעודד ומחזק בטלפון אנשים במצבים הקשים ביותר, ולמדתי ממנו מסירות נפש מהי. כבר 15 שנים שאני זוכה לשמש כזמר הרשמי של

מיוזיק', הוא התקשר ואמר לי שהוא רוצה שאהיה שדרן. השבתי לו שהוא כנראה התבלבל בכתובת, אבל הוא הסביר שהוא בסך הכול רוצה שאפעיל שירים, ובין לבין אספר למאזינים על הקדוש ברוך הוא, בדיוק כמו שאני עושה בהתבודדות שלי. אחרי פיילוט מביך ומלא התרגשות, החלטתי לקפוץ למים ויצרתי דפוס של סיפור אישי ואמוני בפתח כל תוכנית. אף על פי שבתחילה חששו מהארכת היבורים בערוץ מוזיקלי, המאזינים התחברו מאוד והפינה הפכה לעוגן שמלווה אותי עד היום, בייחוד בתוכניות של ימי חמישי".

הגשמת חלום // בשלב מסוים החליט להגשים חלום ילדות ישן. "תמיד חלמתי לנהוג באוטובוס, ויום אחד פשוט לקחתי חודש חופשה מהרדיו, למדתי ועברתי טסט ראשון. חיפשתי עבודה עם גוף מתחלף ותחושות שליוות, והחברה לפיתוח השומרון הרימה את הכפפה ובאה לקראתי בלוחות הזמנים כדי שאוכל לשלב זאת עם הרדיו. במשך שנתיים קמתי בארבע בבוקר, התנעתי אוטובוס ממוגן ירי והסעתי ילדי חינוך מיוחד מעמנואל לאלעד, ולעיתים ביצעתי נסיעות ליצהר, אלון מורה או איתמר. כיום כבר ירדתי מההגה, אבל אני מתגעגע מאוד לנופים הנפלאים של השומרון, המקום היפה ביותר בעולם".

שלהבת הנשמה // תקופת העבודה ברדיו הולידה קשרים שהובילו לפריצה משמעותית ביצירתו המוזיקלית העצמאית. "נוצר חיבור מיוחד ביני ובין המעבד והמלחין אלי קליין. הוא העניק לי במתנה לחן מדהים למילים של הראי"ה קוק וצ"ל, 'שלהבת הנשמה', מכיוון

בואו נפתח את זה
החוויה שבחינוך מתחילה בבית
מעונות להבלי מפסחות, זמרת נפלאים ולרוקיקאות בקהילה חיה, צעירה וחמה

יום פתוח
ראשון | כ' בתמוז | 5.7 | 16:00-18:30

באקדמית לחינוך גבעת ושינגטון
תואר ראשון >> חינוך גופני | הוראת מוזיקה | הוראת מדע וטכנולוגיה
הוראת מתמטיקה | הוראת אנגלית | חינוך מיוחד
הוראת מקרא | הוראת ספרות | חינוך לגיל הרך
תואר שני >> חינוך משלב | חינוך גופני | הוראת התנ"ך
פרשנות, מחקר וערכי

הסבת אקדמאים | הרחבת הסמכה | מכינת +30 | קורסי שבתון | תוכנית רום

ההטבות שלנו
מערכת לימודים *היברידית

מועדון ה-100	הנחת יום פתוח	הטבת תואר שני
שנתיים חינם לבעלי ממוצע בגרות 100 לחוגים נבחרים	200 ש"ח בדמי הרישום ו-250 ש"ח בשכ"ל	עד 7,500 ש"ח לחברי ארגון המורים
בן/בת משפחה	'חבר מביא חבר'	
10% הנחה בשכ"ל	הנחה של 500 ש"ח בשכ"ל	
תוכנית למצויינים	כיתות היברידיות	שילוב לימודים ועבודה
היכל תרבות וחדרי חזרות	מעבדות חדשות	מעונות לרוקיקים נשואים ומשפחות
אולמות ספורט		
בריכת שחיה		

ברוב חוגי התואר הראשון

073-3744339 | **08-8511572**
toar@washington.ac.il | **www.washington.ac.il**

יוסף ארנפלד
yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי

למה הול"צ
קימה עם הנץ החמה, טבילה במקווה, לימוד והתבודדות. "בתקופה הנוכחית אשתי ואני מנהלים יחד את העסק, ובמקביל תומכים בהוריה הסינודיים, שמתגוררים גם הם באלעד".

פאליס
"הפלייליסט שלי רב-גוני באופן קיצוני: תמצא שם לצד איינשטיין וכספי והטקסטים העמוקים של אלון עדר גם את יוסף קרדונר וחיליק פרנק, ומנגד את המוזיקה החסידית השורשית של מרדכי בן דוד ואברהם פריד".

השבת שלי
"כל השבוע אני חי את השבת. גם בתוכנית הרדיו שלי אני מקפיד לומר 'היום יום חמישי בשבת קודש', מתוך תפיסה שכל יום בשבוע הוא חלק מההכנה שמביאה אותנו לנקודת השיא הזאת. השבת היא יום מתנה אמיתי לנפש".

צאניות לאפת
"אשתי ורדית. אם לא היא, אני לא יודע איפה הייתי היום. היא הייתה הראשונה שקירבה אותי לכל דבר שבקדושה. בעקבותיה הכרתי את הרב שלום ארוש והגעתי לרדיו. היא זו שדחפה אותי לשם, וכל הפסגות שהגעתי אליהן בחיי הן בזכותה".

לפחית אלות
"אשתי תמיד אומרת שהפחד הכי גדול שלה זה שאני פשוט לא מפחד מכלום".

לשאלה
"שנוכה ליישוב הדעת, לחיות באמונה שלמה ובביטחון מוחלט בה' יתברך כאילו המשיח כבר כאן".

כשלא היה גזל
"מקווה שאהיה אדם טוב יותר".

הרב בהילולת רבי נחמן בסוכות ובסעודות פורים של הישיבה".

החצי השני // את רעייתו ורדית הכיר עוד מימי הילדות המשותפים בפתח תקווה ובסניף בני עקיבא. "אנחנו מכירים מכיתה ו', וקצת לפני הגיוס הקשר הפך לרציני. היא שירתה בחיל האוויר, ובשנה השלישית לשירות שלי בלהקת הרבנות הצבאית התחתנו. הנישואין המוקדמים הללו היו בשבילי נס גדול וישועה עצומה, שכן זכיתי להקים בית יציב עוד לפני היציאה הגדולה לעולם המוזיקה והבמות התובעניות. כיום היא עוסקת בגדל"ן ובעיקר מנהלת את 'אפריק', חנות התכשיטים המשפחתית שלנו באלעד".

הנחת // חמישה ילדים: הילה (34), קורן (27), יגל (25), אייל-נתן (20) ונויה (19).

אם זה לא היה המסלול // "אני איש של עשייה ועיצוב, אני אוהב לרכוש עוד ועוד ידע טכני, וניחנתי בראייה חדה לפרטים ובביקורתיות שאני עובד כל השנים לנתב למקומות חיוביים. בעבר, במקביל לניהול הלהקה, זכיתי להקים פרויקט הנדסי מורכב של מערכת עירוב חשמלית שהקיפה את כל דיונות קיסריה, והיא קיימת עד היום. החברים תמיד מכנים אותי 'ירון פתרון'. אפילו חשבתי בעבר להגיש תוכנית רדיו שתעניק פתרונות יצירתיים ואנשי מקצוע לבעיות של המאזינים, אך ברדיו הסבירו לי שזה פחות כלכלי".

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

מוותרת על דרכון אמריקאי

מחדש במדינה קטנה במזרח התיכון שבה המלחמות לא נגמרות, כולם מתווכחים על הכול, הפקקים בלתי נסבלים והחדשות לעולם לא תהיינה משעממות. ובכל זאת הם באים. וכור ההיתוך שנוצר הוא סטארט-אפ ישראלי ייחודי וממש ניסי.

יהודי תימן שהגיעו לארץ במבצע 'מרבד הקסמים' בשנות החמישים של המאה הקודמת, ניצולי השואה שעלו עם קום המדינה, יהודי צפון אפריקה שרובם עימנו כאן, יהודי ברית המועצות לשעבר שהגיעו בהמוניהם כאשר נפרצו השערים בשנות התשעים, יהודי אתיופיה שהגיעו בנס במבצע משה ובמבצע שלמה - כולם נדרשו לוותר על המוכר ולהתחיל מחדש. רבים מהם חיו בתנאים קשים. חלקם התגוררו במעברות, סבלו ממחסור כלכלי ומקשיי שפה, אך בחרו להישאר ולבנות כאן את חייהם. מספיק להקשיב לסיפור חייה של מרים פרץ המופלאה, כדי להבין עד כמה היו קשוחים התנאים שאליהם נקלעה קהילת עולי צפון אפריקה, למשל.

זה לא קל להיות עולה חדש. מי שלא עבר את החוויה לא יבין את עוצמת הטלטלה. אדם עוזב שפה מוכרת, תרבות מוכרת, חברים, משפחה, מקום עבודה ולעיתים גם מעמד חברתי וכלכלי שבנה במשך עשרות שנים. כל רופא מכיר קולגות עולים חדשים שהגיעו עם תעודות מפוארות ונאלצו ללמוד מחדש שפה מקצועית. כל מורה מכיר ילדים שעלו ארצה והתקשו להבין את חבריהם לכיתה. ואכן, לא כל מי שעולה נשאר. ישנם אנשים שמתקשים להשתלב, אחרים מתגעגעים למשפחה שנותרה מאחור, ויש מי שמוצאים הזדמנויות מקצועיות במקומות אחרים. אפילו בקרב חלוצי דגניה המהוללים היו רבים שארזו מזוודות וחזרו לארצות מוצאם.

מחקרים מראים שכמעט חמישים אחוזים מעולי העלייה הראשונה לא עמדו בעומס הפיזי, הכלכלי והחברתי ועזבו את הארץ בצער רב. בעלייה השנייה מספר העולים שהתאבדו היה גדול ביותר - בעיקר כאלו שלא עמדו בלחץ החברתי בקיבוצים ששילבו אידאולוגיה נוקשה ותנאי מחסור קשים. זה לא מוריד מגדולתם של אלו שנלחמו ובנו והפריחו את הארץ, אבל זה נותן לנו פרופורציות. גם בדורנו יש קשיים בארץ ישראל, ורבים מחפשים את המילקי הוול בברלין ומלאים טענות ומענות על בכירת הארצות, אבל לא צריך להיבהל מזה - כך היה מאז יציאת מצרים ועד היום.

הגענו הביתה. לאחרונה פורסם שוב כי חלק מהעולים החדשים בוחרים לעזוב את הארץ לאחר ניסיונות קליטה שלא הצליחו. זהו נתון שמחייב חשיבה ושיפור הקליטה, אך חשוב לראות את התמונה הרחבה. כנגד כל מי שעוזב יש רבים אחרים שבחרים להגיע, להשתקע, להקים משפחות ולהכות כאן שורשים, והתרומה של העולים לחברה הישראלית עצומה. יש עולה שמרגיש שהוא הגיע הביתה. זה היה מצידו מהלך מתוכנן מסיבה אידיאולוגית, והעלייה שלו היא "כיונים אל ארובותיהם" - הוא סימן מטרה והגיע אליה. ויש גם תנועה של "כעב תעופינה", כאשר יהודים ברחבי העולם חווים אנטישמיות גוברת, כפי שראינו רק לאחרונה בפיגוע במונטריאול, וזה דוחף אותם לעלות, כאילו רוח סערה הובילה אותם ארצה, כעננים שנישאים על פני הרוח. כל עולה חדש יודע שצפויים לו אתגרים, אבל הוא בוחר להיות חלק ממגרש המשחקים של הגאולה במקום לצפות מהצד ביציע. כולם אוהבים, כולם ברוכים, אלו ואלו אכן הגיעו הביתה. ●

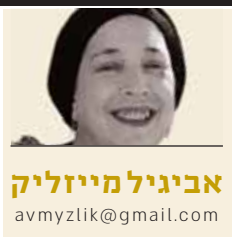
ישראל היא כנראה המדינה היחידה בעולם שבה משרד ממשלתי שלם עוסק בשאלה כיצד לעודד אנשים לעזוב מדינות מפותחות ומצליחות ולעבור דווקא אליה. אף כלכלן אירופי לא יבין איך אדם עוזב בית מרווח בטורונטו, מקצוע מכובד בפריז או משכורת נאה בניו יורק, כדי להתחיל את חייו מחדש במדינה קטנה במזרח התיכון

לא לאזרחות כפולה. חמישים שנה חלפו מאז מבצע יונתן. הסיכון היה ענק, אבל ברוך ה' שרינו ויועצינו וקצינינו הגיעו למסקנה שזה המעשה שיש לעשותו. הם עמדו על כך שלא ישוחררו מחבלים תמורת חטופים, וה' הטוב עזר שההצלחה הייתה מעל ומעבר למצופה, על אף מחיר הדמים. החטופים באנטבה שוחררו למרות החמישה שנהרגו ועוד חייל שנפצע ונשאר משותק עד היום הזה. אני זוכרת היטב את ההתרגשות הגדולה שהייתה אז, ובצדק. אבל אצלי מבצע אנטבה מעורר אסוציאציות אחרות.

בשנת תשל"ג, ממש לפני מלחמת יום הכיפורים, זכיתי לעלות ארצה ואוטומטית קיבלתי אזרחות ישראלית מכוח חוק השבות. ברוב מדינות העולם אדם נדרש לעבור מבחנים, להוכיח ידיעת שפה, להציג מקור פרנסה או להמתין שנים ארוכות כדי לקבל אזרחות. רק אצלנו, יהודי שמגיע ארצה מקבל מיד אזרחות. אחרי מבצע אנטבה, אימי ביקשה ממני כמה פעמים לנסוע על חשבונה ליממה בלבד עם כל ילד (כי היא הבינה שאני לא מוכנה לשהות בחו"ל אפילו יום אחד), כדי לדאוג להם לאזרחות אמריקאית. הסיבה לא הייתה כלכלית. הזיכרון של מבצע אנטבה היה חקוק על לוח ליבה. היא זכרה איך אזרחות זרה הצילה חיים. אבל אני לא נעתרתי לבקשתה, ויותר מכך - ניסיתי כבר כמה פעמים להיפטר מהאזרחות האמריקאית שלי. אבל זה תהליך מסובך וגם יקר, כך שבינתיים נזנחתי את הרעיון.

בעבור מיליון דולרים. הסופר היהודי-אמריקאי הרמן ווק, מחבר 'המרד על הקיץ', ביקר בישראל בשנות החמישים. בתום הביקור הוא כתב שהוא מתקשה להבין איך בכל העולם אנשים מהגרים ממדינות עניות למדינות עשירות, ואילו בישראל הוא פגש אנשים שוויתרו על חיים נוחים כדי לבנות מדינה שעוד לא ידעו אם תצליח לשרוד. לאורך ההיסטוריה מיליוני בני אדם היגרו ממקום למקום בחיפוש אחר פרנסה, ביטחון או חיים נוחים יותר. מיליוני אירים היגרו לארצות הברית במאה ה-19, איטלקים עברו לארגנטינה וגרמנים לקנדה, כי הם חיפשו הזדמנות לשפר את מצבם. גם היום עשרות מיליונים נעים בין יבשות. בעקבות זאת מדינות רבות באירופה ובצפון אמריקה מתמודדות עם גלי מהגרים עצומים, סובלות ממתחים חברתיים, שינויים דמוגרפיים וקשיים כלכליים וביטחוניים. לכן מדינות שבעבר פתחו את שעריהן למהגרים מנסות כיום לצמצם את התופעה. בשבדיה, שנחשבה במשך שנים סמל לפתיחות, אישר הפרלמנט לאחרונה חוקים מחמירים נגד מהגרים שאינם עומדים בקפידה בדרישות המדינה. אחד מהדגלים שהנשיא טראמפ נשא במסע הבחירות שלו, והוא גם מיישם ככל יכולתו, הוא סתימת הפרצות בגבולות ארצות הברית כדי למנוע כניסת מהגרים, וגירוש אלה שנכנסו בניגוד לחוק. ומהצד השני הוא החליט לפתוח פתח לכניסת מהגרים בעלי "אזרחות זהב". כל מי שמוכן לשלם מיליון דולר לאוצר האמריקאי ואין לו בעיה מיוחדת, יקבל אזרחות באופן אוטומטי.

עולים ויורדים. אבל יש מדינה אחת שמתנהגת בדיוק הפוך. ישראל היא כנראה המדינה היחידה בעולם שבה משרד ממשלתי שלם עוסק בשאלה כיצד לעודד אנשים לעזוב מדינות מפותחות ומצליחות ולעבור דווקא אליה. אף כלכלן אירופי לא יבין איך אדם עוזב בית מרווח בטורונטו, מקצוע מכובד בפריז או משכורת נאה בניו יורק, כדי להתחיל את חייו

להתבודד כדי להיות ביחד

איילה ציפתה שנים רבות למצוא את זיווגה, ודווקא ההחלטה שלה לצאת להתבודדות קצרה מדי בוקר הביאה את המיועד

שחשתי - הוא לא היה דתי מבית אלא מתחזק. הפגישות היו מיוחדות והרגשתי שיש לנו חיבור מאוד עמוק. באחת הפגישות, כשדיברנו על נושא התפילה, הוא שאל אותי אם אני מדברת עם ה', אם אני מתבודדת לפעמים. בהתחלה הרגשתי קצת מובכת לספר לו על משהו אישי כל כך, אבל החלטתי לשתף אותו בשיחת הבוקר האישית שלי עם הקדוש ברוך הוא. הפגישה הבאה כבר הייתה מסיבת האירוסין שלנו שנחגגה בלב מלא הודיה.

"לפני האירוסין, שאלתי אותו מה גרם לו להחליט שאני מתאימה להיות אשתו. הוא ענה לי שנושא התפילה האישית וההתבודדות היה אחד הצדדים החזקים שסימנו לו שאני המיועדת. מאז, אני ממש מרגישה שליחות עצומה להודיע על כך לכל מי שזקוקה לישועה, ולהודות לקדוש ברוך הוא על הנס הגדול שעשה לי".

שקט בדרך כלל בשעות הבוקר. הדרך אורכת לא יותר מדקות אחדות, אך דווקא שם החלטתי לפתוח את הבוקר בשיחה עם הקדוש ברוך הוא. בהתחלה הייתי מבקשת דברים כלליים: שיהיה לי יום מוצלח, שזה יהיה יום שיהיו בו בשורות טובות ושה' ישמור על המשפחה הטובה שהעניק לי, ועוד דברים מהסוג הזה. עם הזמן התפילה שלי השתדרגה. הייתי פותחת בתפילת הודיה, מודה לה' על הדברים הטובים שהוא חנן אותי בהם, ואחריהם מוסיפה בתחנונים שישלח לי כבר את זיווגי האמיתי במהרה, בלי ספקות ועיכובים, מספרת לו כמה קשה לי ומשתפת אותו בכל פרט ופרט. פשוט דיברתי אליו בדמעות".

למה אני מתאימה?

"ואז זה קרה. נפגשתי בשידוך עם בחור קצת שונה ממה

פגשתי את איילה המקסימה בסדנת בישול בריא שהעברתי לנשים. לאחר שהסתיימה הסדנה היא ניגשה אליי כדי לשאול משהו, דיברנו עוד שתי דקות וגיליתי שהיא מתגוררת בעיר שלי. מיד הצעתי לה טרמפ, וכך זכיתי לשמוע את הסיפור המיוחד והמרגש על הדרך שהובילה לחתונתה:

"הייתי בחורה רווקה, כבר לא כל כך צעירה, שהמתינה בציפייה לזיווגה האמיתי. זה היה בשלב שכבר חוויתי לא מעט אכזבות. למעשה, נשארתי האחרונה מכל החברות שלי שעדיין לא התחתנה. גם במשפחה בנות דודות צעירות ממני כבר ילדו, וזה עורר בי הרבה תחושות לא פשוטות. כמובן שקיבלתי המון עצות, אין ספור תפילות וסגולות, וזה לא תמיד היה נעים להיות זו שכולם קצת מרחמים עליה. "בעקבות ספר מיוחד שקראתי, החלטתי לנסות משהו חדש. בדרכי לעבודה אני עוברת בשביל מוקף צמחייה, מקום

סלט פסטה עם ירקות אנטיפסטי ורוטה פסלו

7-8 מנות

מן בישול
לפי ההוראות של
חבילת הפסטה

דרכת קושי
קלה

סלט שהוא חגיגה אמיתית של טעמים וצבעים, יופי שכולו מעשה ידי הקדוש ברוך הוא. בוחרים ירקות מכל הסוגים, צולים אותם בתנור, ומשלבים עם פסטה ורוטב פסטו עשיר. התוצאה מושלמת לשבת, לאירוח, לסעודה חגיגית או כארוחת ערב קלילה ובריא. אפשר להשתמש בכל ירק שיש במקרר ולהתאים את ההרכב לטעמכם. את הפסטו עשיתי כאן בגרסה פרווה, אך אפשר לשדרג ולהוסיף לו 4 כפות גבינת פרמזן מגוררת.

• מאץ צנוברים וצ'י בזיליקום
לפיוס

לפסלו:

• חבילת בזיליקום טרי, הלי

הזבזבזים הזסים

• ש'ש כוס מן זית

• 4 שיני שום

• 3-4 כפות צנוברים, אצוץ מלך

או שקדים טחונים

• מלח ופלפל

• חבילת פסטה קצרה
לירקות:

• חצול קטן

• 2 פלפלים צבעוניים

• 2 קישואי זוקיני

• בטטה קטנה ודקה

• בצל סזו אחד

• חופן עגבניות שרי צבעוניות

• חופן פטריות טריות חזיות

• ש'ש כוס מן זית

• מלח ופלפל

מכינים את הירקות: מחממים תנור לחום של 200 מעלות ומרפדים תבנית בנייר אפייה. חותכים את החציל לקוביות בגודל סנטימטר וחצי, פורסים את הקישואים לחצאי עיגולים (עם הקליפה), קולפים את הבטטה ופורסים אותה לפרוסות עגולות, חותכים את הבצל לחצי ואחר כך לרבע ופורסים לפרוסות. מניחים את כל הירקות בתבנית, מוסיפים את עגבניות השרי והפטירות, מתבלים במלח ובפלפל ויוצקים על הכול שמן זית. אופים כ-25-30 דקות, עד שהירקות רכים וההובים. מצננים. מבשלים את הפסטה לפי הוראות היצרן.

בינתיים מכינים את הפסטו: טוחנים את כל מרכיבי הפסטו במעבד מזון או בעזרת בלנדר מוט עד לקבלת רוטב אחיד. כשהפסטה מוכנה מסננים אותה, שוטפים במים קרים ומעבירים לקערה. מוסיפים את הירקות הקלוים והפסטו ומערבבים היטב. אפשר לקשט בעשבי תיבול וצנוברים ולהגיש.

כנס הקיץ השנתי של צהר תשפ"ו | שלישי, ז' באב, 21.7 | אקספו תל אביב

בית מדרש	פודקאסט לייב	חדר מצב	מעגלי עדות ושיתוף	אנגלית
9:00-10:00 התכנסות				
הרב דוד סתיו למה לא בכוח? על משמעות ימי בין המצרים	הרב ליאור אנגלמן 'מאמר הדור' שנכתב לימינו- בין קפלן, רפורמה ובחירות	תמיר דורטל מארח את דסי בארי וגדעון שינדלר מי יחנך את הילדים והנכדים שלנו? על הזהות והעתיד הישראלי	שלום ואן ואל"מ גולן ואן 'את אחי אנכי מבקש' אתגרי העלייה והמציאות בישראל בימי מלחמה ואנטישמיות בוערת	Dr. Jennie Goldstein From Combat to Community: Helping Our Kehilla Better Support Soldiers Living with PTSD
הרבנית מיכל טיקוצ'ינסקי אזכור דארץ ישראל -לאיחוד הלכה ואגדה	משפחת הרב זקס עם הרב אמיר דדון אירועי התקופה דרך משקפי התקווה של הרב זקס	מתן חסידים מארח את הרב אמנון דוקוב תורת השפע והבשורה היהודית למאה ה-21	ד"ר אסף מלאך מקום לאופטימיות- על הצלחת היתר של מדינת ישראל	Yael Leibowitz What the Churban Built: Crisis as Catalyst
יגל הרוש 'לשטוף את המבט בדמע' - מסע לימוד ופיוט	ד"ר יעל ציגלר מגילת איכה- אמונה בעולם סוער	שירת מלאך מארחת את רוחמה בן יוסף ורחלי אנקרי לעורר אהבה- עדכון במערכת	פרוייקט נקודת מבט שיחה אחת מזמנים שונים - טראומה, משמעות ותקווה	Rav David Stav The Religious Revival in Israel: Appreciating Its Promise, Navigating Its Challenges
13:40-14:40 מנחה וארוחת צהריים				
הרב חיים סבתו והרב חיים וולפסון שבילים חדשים בין בית המדרש לשדה הקרב. שיחה בין שני ראשי ישיבה	הרב תמיר גרנות על שפת הברית	אסי צובל מארח את הרב דב זינגר 'תפילה לעני כי יעטוף' - על תפילה בימי מיצר	ציפי חוטובלי חזית נוספת: המלחמה על ההסברה	R David Fohrman, Dr. Tanya White and Gil Slovik From Torah u'Madda to Torah & Media: Learning in the Age of Reels. Moderator: R Scott Kahn
הרב יעקב מדין 'ביום שניתנו הרוגי ביתר לקבורה'	הרב יצחק שוראקי מי אחראי לרווחה? מצדקה לקופת המדינה	עמית סגל המצביעים הסרוגים יכריעו את הבחירות? על (חלק מ)הרעיונות שמניעים את הפוליטיקה	רחל אטון ועפרה לקס 'קומי רוני בלילה' - עולמות של רוח ותקווה	Eric Goldstein and Shlomit Mali Israel & American Jewry: Partnership, Responsibility, and the Road Ahead. Moderator: Shlomo Ben Zvi
הרב יובל שרלו 'אלו ואלו' בימים של הכרעה	ד"ר רות יאיר-נוסבאום חיים לצד חורבן- שבר ואופטימיות בחסידות	עמרי פלד מארח את יעקב אסרף זהות יהודית מתחדשת ומחפשת מקום	אסף ליברמן והרב חיים נבון מאמינים בישראל: החברה הישראלית והאמונה הדתית	Sophie Lerer, Elitzur Gitler and Reuven Taub The Future They're Building: Young Leaders Shaping Israel. Moderator: Shira Kahn

18:40-20:15

מושב סיכום הכנס: לכבוד גילוי הרוח והתקווה במדינת ישראל.

התוועדות עם הרב אייל ורד ואורחים מיוחדים ומעוררי השראה מתחומי הבטחון, הכלכלה, העלייה והחברה.

הובלה ווקאלית: היוצר יאיר כהן

לפרטים נוספים והרשמה: